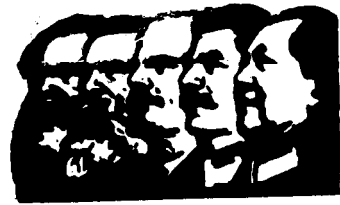

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΝΟΕΜΒΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 340 ΔΡΧ. 200

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '99

ΕΞΩ ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΧΙΤΛΕΡ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ

Είκοσι έξι χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας υπάρχει μια αλήθεια που το κυρίαρχο πολιτικό καθεστώς προσπαθεί να την κάνει να ξεχαστεί. Η αλήθεια αυτή είναι ότι ο στρατός ήταν η κύρια κοινωνική-ταξική δύναμη πίσω από τη δικτατορία και ήταν αυτός που έριξε τις πύλες του Πολυτεχνείου για να πνίξει τη μεγάλη αντιδικτατορική εξέγερση. Η αλήθεια είναι επίσης ότι δεν ήταν αυτή η τελευταία που έριξε τη χούντα. Η εξέγερση την αποσταθεροποίησε στρατηγικά. Όμως αυτό που την έριξε ήταν κυρίως η αποτυχία της να πραγματοποιήσει τα σοβινιστικά επεκτατικά της όνειρα. Δηλαδή τη ηγεμόνη ένωση με την Κύπρο, είτε σε συνεργασία και μοιρασιά με την Τουρκία (διπλή ένωση), είτε σε σύγκρουση μαζί της.

Αυτός ο στόχος απέτυχε επειδή ο τουρκικός σοβινισμός με τις πλάτες της τότε Σοβιετικής Ένωσης (ανακοίνωση του πρακτορείου Τας) πρόλαβε τον ελληνικό. Γι' αυτό η δικτατορία τσα-

κίστηκε. Όμως ο σοβινισμός δεν τσακίστηκε και μάλιστα η θέληση του για εκδίκηση δυνάμωσε από τότε μέσα σε τμήματα της άρχουσας τάξης, κυρίως μέσα στο στρατό και μέσα στην

Εκκλησία. Όλοι αυτοί έγιναν χειρότεροι γιατί αφού αισθάνθηκαν προδομένοι από τις ΗΠΑ αναζήτησαν προστασία σε μια άλλη υπερδύναμη, τη Ρωσία. Αυτή, παριστάνοντας για χρόνια τον ψόφιο κοριό και ρίχνοντας την ψευτοκόκκινη φορεσιά της, ενώθηκε με όλους τους τριτοκοσμικούς φασισμούς και τους παλιούς αντιδραστικούς που φοβόντουσαν ως τότε τον “κομμουνιστικό κίνδυνο”. Έτσι εδώ εμφανίστηκε το “ορθόδοξο τόξο” και η Μεγάλη Ιδέα ντύθηκε με “αντιιμπεριαλιστικά” ρούχα. Παλιοί υπερασπιστές της δικτατορίας και πρώην αντιιμπεριαλιστές έχουν ενωθεί.

Βγάζουν στεντόριες κραυγές ενάντια στο ΝΑΤΟ αλλά δεν λένε

κουβέντα για τους ρώσικους βομβαρδισμούς στην Τσετσενία. Είναι φυσικό, χρειάζονται ησυχία.

Γιατί τώρα οι ορθόδοξοι “φίλοι μας” σφάζουν κατά χιλιάδες τσετσένους αμάχους ισοπεδώνοντας πόλεις και χωριά αδειάζοντας από κατοίκους τη μικρή αυτή χώρα. Κανείς δεν πρέπει να τους ενοχλήσει.

Χρειάζονται ησυχία όπως τότε που οι Σέρβοι “εν Χριστώ αδελφοί μας” έσφαζαν, βίαζαν και έκαιγαν τη Βοσνία και αργότερα το Κόσσοβο.

Ησυχία! Κι αν ακούγονται τα ουρλιαχτά των θυμάτων θα τα σκεπάσουν οι αντιαμερικάνικες φωνές των υπερα-

σπιστών του αδάμαστου έθνους μας.

Όχι! Αυτός δεν είναι ο αντιαμερικανισμός του Πολυτεχνείου του '73, ούτε εκείνος του ΔΣΕ. Εδώ δεν πρόκειται για τη συγκλονιστική αντικαθεστωτική πάλη των καταπιεσμένων ενάντια σε έναν παγκόσμιο δυνάστη. Εδώ έχουμε να κάνουμε με τον όψιμο αντιαμερικανισμό ενός νέου μαύρου καθεστώτος. Εδώ δεν είναι πια οι παράνομοι και οι καταραμένοι, αλλά οι αρχιεπίσκοποι, οι υπουργοί άμυνας, οι αρχιεκδότες, και οι αρχισυν-

συνέχεια στη σελ. 3

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΚΛΙΝΤΟΝ : ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΩΝ

Στον πυρήνα της η υπόθεση του ταξιδιού Κλίντον στην Ελλάδα ήταν μια προσχεδιασμένη προβοκάτσια της ρώσικης διπλωματίας. Οι εμπνευστές της είχαν σαν βασικό στόχο να δυναμώσουν την ένταση στις ελληνοαμερικανικές σχέσεις.

Γράφονται σήμερα πολλά στον Τύπο για ευθύνες του ενός ή του άλλου στον σχεδιασμό της επίσκεψης και για τη μια ή την άλλη κατάλληλη συμπεριφορά απέναντι στις αντιαμερικάνικες διαδηλώσεις που οργάνωσε το ρώσικο κόμμα, το ψευτοΚΚΕ. Ασφαλώς μέσα σ' αυτή τη διαδικασία των διαδηλώσεων βρίσκεται το τεχνικό εργαλείο της προβοκάτσιας, όμως το πολιτικό της εργαλείο βρίσκεται στην ίδια την επίσκεψη. Η ίδια η επίσκεψη σήμαινε υποχρεωτικά όξυνση στις ελληνοαμερικανικές σχέσεις.

Η ΙΔΙΑ Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

Δεν είναι λοιπόν καθόλου τυχαίο ότι η επίσκεψη καθορίστηκε από το βρώμικο δίδυμο Κλίντον - Μπέργκερ να συμπίσει με τις μέρες της επετείου του Πολυτεχνείου. Το πολιτικό περιεχόμενο της επετείου το έχουν φέρει στα μέτρα τους οι σοσιαλφασιστικές δυνάμεις εδώ και δεκαετίες. Αυτές έχουν αφαιρέσει από αυτήν κάθε χτύπημα στο στρα-

τοκρατικό - σοβινιστικό χαρακτήρα της χούντας και έχουν υπερεξογκώσει το ρόλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για να μπορούν να συνεργάζονται με τους κλασικούς φασίστες και τους σοβινιστές μέσα στο φαιοκόκκινο αντιδικτικό μέτωπο.

Η επίσκεψη Κλίντον λοιπόν λίγο πριν την επέτειο θα αφιόνιζε τον σύγχρονο υπερδεξιό αντιαμερικανισμό και θα του έδινε την κατάλληλη ιστορική ατμόσφαιρα για να πετύχει τη μάξιμουμ συσπείρωσή του και το μεγαλύτερο δυνατό πολιτικό κύρος.

Αυτοί οι πολιτικοί της αστικής τάξης που τώρα κλαίγονται για την αναβολή της επίσκεψης και βρήκαν λίγο θάρρος να κατηγορήσουν την κυβέρνηση Σημίτη για το ότι δεν απαγόρευσε τις διαδηλώσεις ως την αμερικάνικη πρεσβεία, συνεχίζουν να κρύβουν το μικρό τους κεφάλι μέσα στην άμμο και να μη βλέπουν την πραγματικότητα. Και η πραγματικότητα είναι ότι σήμερα δεν υπάρχει ΚΑΜΙΑ πολιτική δύναμη στην Ελλάδα που να μπορεί να υποστηρίξει αστυνομική βία πάνω σε αντιαμερικάνικη διαδήλωση και μάλιστα στις μέρες του Πολυτεχνείου. Βία σε αντιαμερικάνικη διαδήλωση δεν είναι απλά βία απέναντι στο μικρό σχετικά στρατό του ψευτοΚΚΕ και των μικροαστών σοσιαλ-

φασιστών της εξωκοινοβουλευτικής “αριστεράς” και των αναρχικών που οργάνωνουν τέτοιες διαδηλώσεις. Είναι βία ενάντια στην απόλυτη πολιτική κυριαρχία του αντιαμερικανισμού μέσα στις μάζες. Είναι τελικά βία ενάντια στο σύνολο του πληθυσμού και στο σύνολο του πολιτικού καθεστώτος.

Μια τέτοια βία κάτω από αυτές τις συνθήκες θα σήμαινε γοργότερο πέρασμα των αντιαμερικάνικων μαζών στο φιλορώσικο ρεύμα και θα ήταν το έσχατο έγκλημα των προβοκατόρων που σχεδίασαν αυτή την επίσκεψη. Και αυτοί δεν μπορούν να αναζητηθούν μόνο στη φιλορώσικη κλίκα Κλίντον- Μπέργκερ του Λευκού Οίκου αλλά και στο ηγετικό δίδυμο Λαλιώτη - Σημίτη που σχεδίασε μαζί της την επίσκεψη και αποδέχτηκε και την συγκεκριμένη ημερομηνία της πραγματοποίησής της.

Η επίσκεψη Κλίντον, σαν επίσκεψη ενός προσκεκλημένου από το ελληνικό κράτος ξένου ηγέτη, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί δίχως παράλληλη διαφύλαξη του κύρους αυτού του ηγέτη και το κύρος της χώρας του. Αυτό δεν μπορεί να γίνει δίχως τη στοιχειώδη αποδοχή του ηγέτη

συνέχεια στη σελ. 2

Ο "ΑΝΕΝΔΟΤΟΣ" ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, ότι ο "ανένδοτος" του Καραμανλή δεν είναι τίποτα άλλο από μία απόπειρα πολιτικής επικράτησης της "οικουμενικής" ρωσόφιλης γραμμής του ενάντια στις αντίπαλες φράξιες μέσα στη Ν.Δ. Έτσι, παρά τον "ανένδοτο", ο Καραμανλής προσπαθεί όσο μπορεί να κρατήσει μακριά από τα πυρά το μοναδικό εκφραστή των διαπλεκόμενων συμφερόντων, τον Κόκκαλη. Κάποιοι όμως μέσα στη Ν.Δ. που πίστευαν σοβαρά ότι κηρύσσεται ένας "ανένδοτος" ανάγκασαν τον Καραμανλή να "ενοχλήσει" την αυτοκρατορία του Κόκκαλη. Όμως αυτός φρόντισε να μην τον χτυπήσει αληθινά.

Ένας από αυτούς ήταν ο Κεφαλογιάννης που αμέσως μετά την κήρυξη του "ανένδοτου" πήγε να κάνει παράσταση στον Κακλαμάνη διαμαρτυρούμενος για άλλη μια φορά για το γεγονός ότι η κοινοβουλευτική επιτροπή που εξέταζε την υπόθεση του "Ευστό" δεν έχει συνεδριάσει για ένα χρόνο. Δεν μπορούσε κανείς βέβαια στη Ν.Δ.

να αντιτάξει στον Κεφαλογιάννη ότι αυτό έγινε χωρίς προηγούμενη έγκριση του κόμματος αφού είναι σαφές ότι πρόκειται για σκανδαλώδη υπόθεση διαπλεκόμενων.

Πήρε, λοιπόν ο Καραμανλής την ευθύνη, και χωρίς πάλι να ονοματίσει τον "ακατανόμαστο" Κόκκαλη, ζήτησε την παραίτηση του Δρυ για το σκάνδαλο της ανανέωσης της σύμβασης του "Ευστού" στην Ιντραλότ χωρίς να έχει εξασφαλιστεί έλεγχος του Δημοσίου στα κέρδη, που είναι συμβατική υποχρέωση της αναδόχου εταιρείας. Λες και η "διαπλοκή" Κόκκαλη είναι υπόθεση του Δρυ, λες και δεν έχουν σχέσεις διαπλοκής όλα σχεδόν τα υπουργεία της κυβέρνησης με τον Κόκκαλη!

Μάλιστα, η γλοιώδης στάση του Καραμανλή απέναντι στον Κόκκαλη φαίνεται πολύ χαρακτηριστικά από το γεγονός ότι μέχρι τώρα δεν έχει καταγγείλει το ακόμα μεγαλύτερο σκάνδαλο της ανάθεσης του "Προκαθορισμένου Στοιχήματος" στον Κόκκαλη, ανάθεση που έγινε φωτογραφικά, αλλά και παράνομα γιατί το στοιχείο θα παίζεται και για αγώνες ποδοσφαίρου και μπάσκετ όπου ο Κόκκα-

λης έχει συμφέροντα, σαν ιδιοκτήτης του Ολυμπιακού, ενώ του δίνεται η ευκαιρία να κυριαρχήσει ολοκληρωτικά πάνω στον αθλητισμό. Και όχι μόνο αυτό, αλλά γι' αυτή την υπόθεση ξεκίνησε έρευνα ο εισαγγελέας Ζορμπάς.

Αυτός που χτυπήθηκε στην εκστρατεία του Καραμανλή και σε συμμαχία με τον ΣΥΝ ήταν ο Λαμπράκης ο οποίος τελευταία έκανε προσπάθεια απογαλακτισμού από τον Κόκκαλη. Ο Λαμπράκης μπήκε στον τομέα του 'Ιντερνετ χτυπώντας τον Κόκκαλη, σε συνεργασία με τον ανταγωνιστή του, τον Αθανασούλη της ALTEC. Την ίδια περίοδο συμμετείχε στο διαγωνισμό για την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΘ όπου χτυπήθηκε από τη Ν.Δ., και συγκεκριμένα από τον δήμαρχο Θεσσαλονίκης Παπαγεωργόπουλο, και βέβαια από την κυβέρνηση που διαμόρφωσε έτσι τους όρους του διαγωνισμού ώστε να αναγκάσει τον όμιλο Λαμπράκη να αποχωρήσει (σχετική καταγγελία έγινε σε ανακοίνωση για την αποχώρηση).

Όλο το πολιτικό καθεστώς παρουσιάζει όπλα στον Κόκκαλη και χτυπάει τους ανταγωνιστές του,

και σ' αυτή την κατεύθυνση βρίσκεται και ο "ανένδοτος" του Καραμανλή. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά τη δήλωση του Γ. Καρατζαφέρη σε συνέντευξη του στον Τύπο της Κυριακής (7/11/99): "Εχουμε μπροστά μας συγκεκριμένους στόχους. Πρώτον τον κ. Λαμπράκη... Γιατί με τα μέχρι στιγμής δρώμενα, εμμέσως πλην σαφώς, εξυπηρετείται και ο κ. Λαμπράκης. Ο κ. Κόκκαλης έκανε τη δική του προσπάθεια απόδρασης από τα στεγανά του κ. Λαμπράκη. Χτυπήθηκε από τη Ν.Δ. σε θέματα πολύ σοβαρά όπως είναι οι κουλοχέρηδες και το Ευστό αλλά ταυτόχρονα αυτή η επίθεση τον ξανάριξε στην αγκαλιά του Λαμπράκη. Επομένως, καλώς χτυπήσαμε το θέμα των κουλοχέρηδων, αλλά πρέπει να χτυπηθεί και ο κ. Λαμπράκης".

Κάτω τα χέρια από τον Κόκκαλη, για να τον προστατέψουμε από τον Λαμπράκη! Αυτός είναι ο "ανένδοτος". Ο πραγματικός αγώνας ενάντια στη διαφθορά και στα διαπλεκόμενα θα έπρεπε να απαιτεί άμεσα τη διακοπή κάθε σχέσης του κράτους με τον κρατικο-

δαίτο απατεώνα πράκτορα της ΚGB Κόκκαλη, και τότε μόνο θα είχε δικαίωμα να μιλάει για άλλες διαπλοκές.

Ο Κόκκαλης σαν κεφάλαιο της κυρίαρχης ρωσόδουλης φράξιας μέσα στην αστική τάξη αναγνωρίζεται αντίθετα οικουμενικά ως ευεργέτης του έθνους! Όλα τα κόμματα έστειλαν εκπροσώπους τους σε παρουσίαση βιβλίου του πρώην γενικού διευθυντή του ΟΤΕ, καθηγητή του Πανεπιστημίου, Κυριάκου Κιουλάφα με αντικείμενο την υπεράσπιση του Κόκκαλη σαν παράγοντα ανάπτυξης των ελληνικών τηλεπικοινωνιών ενάντια στις καταγγελίες και τις δικαστικές έρευνες για σκάνδαλα που λειτούργησαν σαν ανασταλτικός παράγοντας της αναπτυξιακής πορείας του ΟΤΕ... Παρόντες ήταν ο Φλωράκης, ο Δραγασάκης του ΣΥΝ, ο Ράλλης, ο πρόεδρος της ΟΚΕ Μεταφορών της ΝΔ βουλευτής Α. Χειμάρας, συνδικαλιστές του ΟΤΕ, ενώ ο Κόκκαλης δεν έκανε ούτε καν τον κόπο να εμφανιστεί αυτοπροσώπως, αλλά έστειλε δύο αντιπροέδρους της Intracom...

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '99

συνέχεια από τη σελ. 1

δικαλιστές, είναι οι χουντικοί, οι νεοναζί, οι δοσίλογοι και οι παλιοί πράκτορες των ΗΠΑ, που συναγωνίζονται σε "αντιιμπεριαλιστικό" ζήλο. Ας μη μπερδεύεται κανείς από τα σφυροδρέπανα που σέρνουν αυτό το χορό. Πέρα από λίγους τίμιους ανθρώπους, πρόκειται για τους αποστάτες του μαρξισμού που ακολούθησαν τη Ρωσία, και αργότερα την Κίνα, όταν από κόκκινες έγιναν χώρες στρατοκρατικές φασιστικές.

Είναι ειδικότερα η Ρωσία των 20.000 πυρηνικών κεφαλών που δίνει έμπνευση, προστασία και θράσος στην ελληνική αντίδραση, παλιά και καινούργια. Είναι η Ρωσία που προτείνει σήμερα στον ελληνικό σοβινισμό τη νεοσαρική πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" δηλαδή ένα κομμάτι πολιτικής και οικονομικής ελληνικής κυριαρχίας στα Βαλκάνια.

Οι κραυγές των ρωσόφιλων ενάντια στις ΗΠΑ είναι ίδιες με εκείνες των χιτλερικών ενάντια στην Αγγλία του '40. Οι λαοί πρέπει να εναντιωθούν στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αλλά όχι σε συμμαχία με τους νέους Χίτλερ. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να καταγγείλουν τις ΗΠΑ και τους άλλους δυτικούς ιμπεριαλιστές πρώτα πρώτα επειδή αυτοί συνεργάζονται ή ανέχονται τους Ρώσους Χίτλερ στην Τσετσενία, τη Βοσνία και το Κόσοβο.

Αν οι ΗΠΑ και η Ευρώπη μοιάζουν με την Αγγλία πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, τότε η Ρωσία μοιάζει με τη χιτλερική Γερμανία.

Η Δύση είναι ο ιμπεριαλισμός που κυριαρχεί στον κόσμο κύρια με οικονομικά μέσα χάρη δηλαδή στην τεράστια χρηματιστική και βιομηχανική του ισχύ. Η πολιτική του εξουσί-

α στηρίζεται στην οικονομία. Γι' αυτό όχι μόνο δεν χρειάζεται αλλαγές συνόρων, αλλά αυτές του χαλάνε τους δρόμους επικοινωνίας και τους όρους της πολιτικής του κυριαρχίας. Η Δύση θέλει το στάτους κβο και τα σταθερά σύνορα, όπως ήθελαν η Αγγλία και οι ΗΠΑ την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ειρήνη χωρίς αρχές, αστικός δημοκρατισμός, σχετική ευημερία των μαζών στο κέντρο αλλά πείνα στην περιφέρεια, τεχνολογική έκρηξη παντού, αυτός είναι ο νόμος σήμερα για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Αντίθετα η Ρωσία και ο άξονάς της με το Πεκίνο και την Τεχεράνη είναι οι ιμπεριαλισμοί που έρχονται σχετικά καθυστερημένα στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου και επιδιώκουν την επιβολή της δικιάς τους κυριαρχίας με στρατιωτικά μέσα. Η πολιτική τους εξουσία στηρίζεται κυρίως στη βία. Γιαυτό η Ρωσία χρειάζεται δυνάμωμα των εθνικισμών, εξάρτηση των εθνικιστών από την ίδια, αλλαγές συνόρων, κόψιμο των δρόμων των πρώτων υλών για τη Δύση, γενική ανατροπή του στάτους κβο παντού, σε όλη τη γη.

Ο φασισμός, η ακραία πείνα για τους λαούς σε συνδυασμό με ανώτατη στρατιωτική τεχνολογία, το μίσος για τη Δύση και τους Εβραίους, ο πόλεμος, αυτός είναι ο νόμος του ανατολικού χιτλερικού άξονα με επικεφαλής τη Ρωσία.

Το πρώτο κριτήριο λοιπόν του αντιιμπεριαλισμού και του διεθνισμού βρίσκεται στη στάση του καθενός απέναντι στον πόλεμο της Τσετσενίας. Όσο για τους έλληνες αντιιμπεριαλιστές και δημοκράτες, το κριτήριο βρίσκεται στο κατά πόσο αυτοί αντιπαλεύουν τους στρατοκράτες και σοβινιστές, τις νέες επεκτατικές αντιλήψεις του "ορθόδοξου" ιερατείου, τη νομιμότητα των ναζιστών και, σε τελευταία ανάλυση, το φαιοκόκκινο μέτωπο.

Η γκαιμπελίστικη προπαγάνδα του ΥΠΕΧΩΔΕ

Παντού σε όλη την Ελλάδα ο σαμποταριστής Λαλιώτης έχει βάλει ταμπέλες για να διαφημίσει το μεγάλο έργο που επιτελεί ώστε να προσπαθεί να δημιουργήσει την εικόνα του ανθρώπου που ενδιαφέρεται για την πρόοδο και την ανάπτυξη. Στην ουσία θέλει να παραπλανήσει το λαό για το εκτεταμένο σαμποτάζ που κάνει εδώ και χρόνια στη βιομηχανία της χώρας. Το κλείσιμο των βιομηχανιών κατά μήκος του Κηφισού, το κλείσιμο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, το σχέδιο για το κλείσιμο των Πετρελαιοειδών, της ΑΓΕΤ, των Μύλων Αγ. Γεωργίου, της ΔΕΗ, της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης, των Κυλινδρόμυλων Σαραντόπουλου, δηλαδή όλων των εργοστασίων από τον Πειραιά μέχρι το Πέραμα είναι έργο Λαλιώτη. Το σχέδιο για το κλείσιμο των εργοστασίων κατά μήκος της οδού Πειραιώς (Ελαΐς, Κεράνης, Παπαστράτος, LEVER, κλπ), σχέδιο που αν γίνει πραγματικότητα θα έχει πραγματικά αλλάξει προς το χειρότερο η όψη του Πειραιά αλλά και της ευρύτερης περιοχής, είναι έργο Λαλιώτη.

Μήπως ωστόσο όλα αυτά που διαφημίζει ο Λαλιώτης είναι πραγματικότητα;

Η απάντηση είναι ένα μεγάλο όχι.

Ο ακριβής αριθμός των έργων με προϋπολογισμό πάνω από 10 δις που έχουν ολοκληρωθεί επί υπουργού ΥΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτη είναι μόνο τρία!!!

Ο υπουργός των 20.000 έργων όπως διατείνεται σε πληρωμένες με έξοδα του ελληνικού λαού φυσικά, ανακοινώσεις τύπου, τηλεοπτικές διαφημίσεις ή ακριβά φυλλάδια έχει ολοκληρώσει μόνο τρία μεγάλα έργα.

Τέτοιο απύθμενο γκαιμπελικό θράσος!

Οι ναζί με τη Ρωσία

Όλοι οι φαιοκόκκινοι παρατάσσονται πίσω από τη Ρωσία και επιβραβεύουν τη σφαγή των Τσετσένων. Απ' αυτή την κουστωδία δεν θα μπορούσαν να λείψουν και οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής. Στην εφημερίδα τους αρ.φ. 300, 12/11, γράφουν: "η όλη υπόθεση της Τσετσενίας δεν αποτελεί απλά την εξέγερση ενός λαού με σκοπό την εθνική του ελευθερία, αλλά ένα τεράστιο παιχνίδι συμφερόντων με σκοπό τον έλεγχο απ' την παγκόσμια αμερικανοσοβιετική εξουσία των δρόμων του πετρελαίου. Κανείς δεν μπαίνει στον κόπο να πει ότι οι Τσετσένοι χρηματοδοτούνται αφειδώς από τους αμερικάνους και ότι στις τάξεις τους πολεμούν μισθοφόροι από κάθε γωνιά της γης". Πά-ντα πιστά σκυλιά του ρώσικου ιμπεριαλισμού οι χιτλερικοί.

Σχετικά με το μουσείο της Ευρώπης και τον ελληνορθόδοξο μεσαίωνα

«Η Ευρώπη οφείλει τα πάντα στους αρχαίους Έλληνες, αλλά όσο και να σπάω το κεφάλι μου δε βρίσκω τι οφείλει στους σύγχρονους».

Τη φράση αυτή του Τζέκινς (Αυγή, 2 Νοέμβρη) φαίνεται να επιβεβαιώνουν απόλυτα οι λυσσαλέες αντιδράσεις που ακολούθησαν την ανακοίνωση της πρόθεσης πολιτικών προσωπικοτήτων που χρημάτισαν ανώτατοι αξιωματούχοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης να ιδρυθεί Μουσείο της Ευρώπης.

Το έναυσμα το έδωσε η υπουργός Πολιτισμού (έτσι δυσφημούνται οι λέξεις!) Παπαζώη λέγοντας ότι οι Ευρωπαίοι εξοβελίζουν από το υπό ίδρυση Μουσείο την Ελλάδα και κυρίως το Βυζάντιο, που, κατ' αυτήν είναι η ίδια η Ευρώπη κ.λπ. κ.λπ.

Τη σκυτάλη πήρε ο εγχώριος σοβινισμός δεξιάς και αριστεράς απόχρωσης, που σήκωσε, για άλλη μια φορά, ψηλά τη σημαία του αντιευρωπαϊσμού, χωρίς φυσικά να κάτσει να ψάξει τα πραγματικά ιστορικά δεδομένα και μετά να βγάλει τα συμπεράσματά του, αλλά πατώντας στην αμάθεια των μαζών και στη χρόνια και συστηματική καλλιέργεια του αντιδυτικού μίσους σε όλες τις βαθμίδες της ελληνικής εκπαίδευσης (κατά τα άλλα είμαστε πιο Ευρωπαίοι από τους Ευρωπαίους...). Όπως συνέβη με την περίοδο αιχμής του Μακεδονικού, ξαφνικά όλες οι κυράτσες της πολιτικής έγιναν ειδήμονες πάνω στο Βασίλειο το Β' το Μακεδόνα (πιο γνωστό ως Βουλγαροκτόνο).

ΠΩΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ Η ΥΠΟΘΕΣΗ

Η πρωτοβουλία για την ίδρυση του Μουσείου ανήκει στην ευρωβουλευτίνα Αντουανέτ Σπάκ. Η ιδέα αυτή σχετίζεται άμεσα με τη σταδιακή πολιτική ενοποίηση της Ευρώπης. Όσο περισσότερο ενοποιείται πολιτικά η Ευρώπη, είναι φυσικό να ψάχνει να βρει την πολιτιστική της ταυτότητα. Εμείς σα λενινιστές δεν αναγνωρίζουμε την εθνική κουλτούρα σαν τέτοια. Για μας υπάρχει μια διάσπαση της κάθε εθνικής κουλτούρας που αντιστοιχεί στην ταξική πάλη στο εσωτερικό του κάθε εθνικού κράτους και κάθε διεθνικού σχηματισμού. Για μας υπάρχει η κουλτούρα των καταπιεζόμενων και η κουλτούρα των καταπιεστών σε κάθε επίπεδο καταπίεσης, κοινωνικής, εθνικής κ.λπ., και σε παγκόσμια κλίμακα. Ωστόσο η αστική τάξη του εθνικού κράτους μιλάει πάντα για εθνική κουλ-

τούρα, εθνική ταυτότητα κ.λπ. για να ενοποιεί τις συνειδήσεις στη δικιά της κυριαρχία. Αυτό κάνει και η ευρωπαϊκή πολυεθνική αστική τάξη όταν επιδιώκει την ενοποίηση της. Σε όσο βαθμό επιδιώκει την ενοποίησή της χτυπώντας την αποκλειστικότητα και την υπεροχή της κάθε μιας εθνικής κουλτούρας απέναντι στις υπόλοιπες, αυτή η τάση για μια διεθνική ευρωπαϊκή πολιτιστική ταυτότητα είναι κάτι το θετικό. Στο βάθος είναι κάτι το επιπλαστό, είναι ένας ταξικός μύθος που όμως αντιπαράκειται σε άλλους πιο αντιδραστικούς, πιο εθνικιστικούς μύθους. Η ευρωπαϊκή κουλτούρα σαν ενοποιητική εικόνα του πολυεθνικού ευρωπαϊκού κράτους είναι τόσο θετικό πράγμα, όσο ο "εθνικός πολιτισμός" την περίοδο του σχηματισμού των εθνικών κρατών. Στη βάση μιας τέτοιας αντίληψης συγκροτήθηκε ένα σοματείο, που διεξήγαγε στις Βρυξέλλες στις 21 και 22 Οκτώβρη ένα επιστημονικό συμπόσιο για ανταλλαγή απόψεων, ιστορικής φύσης, και κυρίως στο ζήτημα που φτάνουν οι απαρχές της συγκρότησης μιας ενωμένης Ευρώπης. Στο συμπόσιο αυτό πήραν μέρος και πολιτικές προσωπικότητες (παλιοί αξιωματούχοι της ΕΟΚ) και δημοσιογράφοι και ειδικευμένοι στο ζήτημα ιστορικοί από τη Δυτική, αλλά και την Ανατολική Ευρώπη (Βουλγαρία, Ρουμανία).

Είναι ψέμα αυτό που ειπώθηκε και γράφτηκε, πως πήραν δηλαδή αποφάσεις. Δεν είχε τέτοιο χαρακτήρα το διήμερο. Ανταλλαγή απόψεων επιστημόνων ήταν. Αλλά, δυστυχώς, στη χώρα μας όλα ποινικοποιούνται ακόμα και οι διαφορετικές απόψεις (ιδιαίτερα αυτές), αν δεν χωράνε στο στενό κορσέ της παπαρηγοπούλειας ιστορικής ερμηνείας... Αυτό που ενόχλησε τους σοβινιστές μας ήταν κυρίως οι απόψεις που έκφρασε ο επιστημονικός διευθυντής του υπό ίδρυση Μουσείου Ελί Μπαρναβί.

Ειπώθηκε ακόμα ότι στο Μουσείο δε θα υπάρχει καθόλου Ελλάδα, ή ότι θα είναι υποτιμημένη η παρουσία της. Μέγα ψέμα. Το ένα από τα ξέι τμήματα του υπό ίδρυση Μουσείου θα είναι αφιερωμένο στην Αρχαία Ελλάδα, ενώ ένα δεύτερο τμήμα στην αρχαία Ρώμη. Νομίζουμε πως αυτό ήδη περιποιεί μεγάλη τιμή για τη χώρα μας. Αλλά, βλέπετε, εμείς τα θέλουμε όλα δικά μας. Στηριγμένοι σε μια κομπλεξική αντίληψη, που καλλιεργήθηκε συστηματικά επί αιώνες και η οποία μας βλέπει πάντα σαν αδικούμενους απ' όλους τους άλλους, ιδιαίτερα τους Δυτικούς, δεν μπορούμε να δούμε πέρα από τη μύτη μας. Αυτό το ιστορικό κόμπλεξ προβάλλεται στην απαίτηση που έχουμε από τη Δύση να

σκύβει συνεχώς την κεφαλή της μπροστά μας και να επαναλαμβάνει μονότονα το αγαπημένο σοβινιστικό σλόγκαν «όταν εσείς φιλοσοφούσατε εμείς ζούσαμε πάνω στα δέντρα και τρώγαμε βαλανίδια».

Τι όμως τους πείραξε στο βάθος; Δεν ήταν τόσο αυτό για την αρχαία Ελλάδα, η συμβολή άλλωστε της οποίας στον ευρωπαϊκό πολιτισμό θα τονιστεί στο Μουσείο έτσι κι αλλιώς. Αυτό για το οποίο διέρρηξαν τα μιάτια τους ήταν το Βυζάντιο, γιατί κάπου μέσα εκεί εμπλέκεται και η φιλορώσικη ορθοδοξία.

Ο αντιευρωπαϊκός βυζαντινισμός, δηλ. η απαίτηση για επιβολή του «ελληνορθόδοξου βυζαντινού ιδεώδους» σα θεμέλιο της ευρωπαϊκής κουλτούρας, εκφράζεται με τον καλύτερο τρόπο από (ποιον άλλο;) την Ελληνική Εκκλησία. Με ανακοίνωση της Διαιρκής Ιερά Σύνοδος χαρακτηρίσε άδικο «τον ισχυρισμό ότι η πολιτιστική παράδοση της Αρχαίας Ελλάδας και του Βυζαντίου δεν μπορούν να δημιουργήσουν ενιαία ευρωπαϊκή συνείδηση». Στο ίδιο ανακοινωθέν αναφέρεται ότι «Μέσα στην Ευρώπη το βυζαντινό ελληνοχριστιανικό μορφωτικό ιδεώδες δύναται και πρέπει να είναι παράγων ομοιομορφου και ελληνοκεντρικού εξευρωπαϊσμού και συνδυετικό στοιχείο, που θα συνδέει, θα ενοποιεί και με το αναγωγικό και μυσταγωγικό κάλλος του (!!!) θα εξωραϊζει όλες τις επιμέρους αίθουσες του μελλοντικού μουσείου της Ευρώπης» (Ελεύθερος Τύπος, 6/11/99). Βυζαντινο-ορθοδοξία-σοβινισμός-μυστικισμός και έτοιμο το εκρηκτικό μείγμα. Από κει και πέρα είναι εύκολο για τον οποιοδήποτε να βάλει το φυτίλι.

Ο χωρίς της εφημερίδας δεν είναι ο πιο κατάλληλος για εμβριθείς ιστορικές αναλύσεις, αν και στο παρελθόν αναγκαστήκαμε από τα πράγματα να το κάνουμε κι αυτό. Μπορούμε όμως εδώ να αναφέρουμε ότι οι σοβινιστές μας, ενώ από τη μια ωρύνονται για το ότι αποκόπτεται έτσι το Βυζάντιο από τη (δυτική) Ευρώπη, από την άλλη οι ίδιοι το διδάσκουν αυτό ως θέσφατο στα ιστορικά τους βιβλία, και μάλιστα δηλώνουν περίπου περήφανοι γι' αυτό το διαχωρισμό. Παντού εμφανίζουν τον εκάστοτε πάπα του Μεσαίωνα ως τον κακό Βελζεβούλ που ήθελε να καταπιεί το αγνό και πάντα άδολο Βυζάντιο, το οποίο πάντοτε αμυνόταν εναντίον των κακών εχθρών (μέσα στους οποίους φυσικά συγκαταλέγονται και οι Ευρωπαίοι) για να περισώσει την ύπαρξη του. Έτσι λένε οι φωστήρες μας, μετατράπηκε σταδιακά το ανατολικό τμήμα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας (η λεγόμενη

βυζαντινή αυτοκρατορία δηλαδή) σε μια καθαρά ελληνική αυτοκρατορία που ξέκοψε από τη Δύση.

Αυτά διδάσκουν στα παιδιά μας. Και όταν οι Ευρωπαίοι επισημαίνουν ότι το Βυζάντιο ήταν ξεκομμένο, πολιτικά και πολιτιστικά, από τη Δύση, αυτοί θυμώνουν και ζητάνε τα ρέστα. Έλεος!

Μερικά αποσπάσματα από το βιβλίο Ιστορίας της Β' Γυμνασίου είναι πραγματικός καταπέλτης:

«Ο Καρλομάγνος είναι ο πρώτος μεγάλος ηγέτης που παρουσιάστηκε στη Δύση, μετά την κατάλυση του δυτικού ρωμαϊκού κράτους. Διαθέτοντας μεγάλες ικανότητες και ανεξάντλητη δραστηριότητα, κατόρθωσε να πραγματοποιήσει με επιτυχία μιας σειρά από κατακτητικούς πολέμους και να ιδρύσει ένα μεγάλο κράτος στη Δύση... Η φιλοδοξία του Καρλομάγνου ήταν να ιδρύσει μια αυτοκρατορία σαν τη ρωμαϊκή και να περιβληθεί με το κύρος του κοσμοκράτορα. Στη φιλοδοξία του αυτή όμως ορθώνταν εμπόδιο το Βυζάντιο, που ήταν φυσικός κληρονόμος και συνεχιστής του ρωμαϊκού κράτους» (σελ. 197)

«Οι κατακτήσεις των Αράβων και η εγκατάσταση των Σλάβων και Βουλγάρων στα Βαλκάνια περιόρισαν σημαντικά την έκταση του βυζαντινού κράτους. Η πιο

σημαντική συνέπεια του περιορισμού αυτού ήταν να χαθεί ο χαρακτήρας του «οικουμενικού κράτους». Το Βυζάντιο ήταν αναγκασμένο να στηρίζεται στις επαρχίες που οι κάτοικοί τους είναι Έλληνες ή εξελληνισμένοι και παίρνει μορφή **Ελληνικής αυτοκρατορίας. Η Ορθοδοξία, λοιπόν, και ο Ελληνισμός γίνονται τα στηρίγματα του κράτους**» (σελ. 161-162).

Μήπως το θρησκευτικό (και όχι μόνο) Σχίσμα στα 1054 δε σημαίνει το ξέκομμα της Δύσης από την Ανατολή;

Αλλά και στα δύσκολα για το Βυζάντιο χρόνια της εξάπλωσης των Οθωμανών Τούρκων, όταν ο αυτοκράτορας Ιωάννης Η' Παλαιολόγος αποφάσισε να προχωρήσει στην επανένωση των Εκκλησιών για να πάρει βοήθεια από τα ευρωπαϊκά κράτη, και πάλη η αντίδραση των «ανθροπικών» (των αντιπάλων της ένωσης των Εκκλησιών) ματαίωσε αυτή τη δυνατότητα. Τότε ήταν που είπαν ότι προτιμούν να δουν στην Πόλη φέσι τούρκικο παρά «πίλον» ευρωπαϊκό.

Δε θέλουμε εδώ να μηδενίσουμε ότι θετικό μπορεί να πρόκυψε από το Βυζάντιο και τον πολιτισμό του.

Αλλά από εδώ ως την απαίτηση να σκύψει μπροστά του η Ευρώπη υπάρχει τεράστια απόσταση.

Μια ζεστή αγκαλιά για το ρατσιστικό τέρας

Στην Ελευθεροτυπία, 29/10/99, διαβάζουμε ότι ο ρατσιστής δολοφόνος Π. Καζάκος, που σκότωσε δύο αλλοδαπούς στην Αθήνα και τραυμάτισε άλλους επτά κρατείται στις φυλακές της Νεάπολης στον ίδιο θάλαμο όπου «στεγάζονται μόνο Έλληνες κρατούμενοι, κυρίως κρητικής καταγωγής, από τους οποίους όχι μόνο δεν κινδυνεύει, αλλά, σύμφωνα με πληροφορίες έγινε δεκτός με... κατανόηση».

Μετά την αιματηρή συμπλοκή μεταξύ Ελλήνων και Αλβανών στις φυλακές Αλικαρνασσού τον περασμένο Απρίλιο, στη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκε ένας Έλληνας και τραυματίστηκε σοβαρά ένας άλλος, έγινε διαχωρισμός των τροφίμων σε όλα τα σωφρονιστικά ιδρύματα του νησιού και οι Αλβανοί κρατούνται παντού σε χωριστούς θαλάμους ή πτέρυγες».

Ο ρατσιστής δολοφόνος Π. Καζάκος θα έπρεπε από την πρώτη στιγμή να κρατηθεί σε συνθήκες αυστηρής απομόνωσης. Αυτό όμως δεν έγινε. Μεταφέρθηκε στις φυλακές Κρήτης όπου το ρατσιστικό μίσος στους κρατούμενους είναι όπως φαίνεται κυρίαρχο. Έτσι αυτό το τέρας είχε την πιο ευνοϊκή μεταχείριση από το ελληνικό κράτος που τον παρέδωσε σε «ανοιχτές αγκάλες» και του έδωσε έτσι την ευκαιρία να οργανώσει ρατσιστική ομάδα των ποινικών εγκληματιών μέσα στις φυλακές.

Αυτή ήταν η απάντηση του κράτους στο ρατσιστικό πογκρόμ. Έκανε ότι μπορούσε για να προστατεύσει το ρατσιστή. Αυτή η απάντηση αρμόζει σ' ένα κράτος που αρνήθηκε να θεσπίσει νομοθετικά μέτρα για την απαγόρευση του ναζιστικού ρατσιστικού λόγου και απέρριψε με τον πιο περιφρονητικό τρόπο το αίτημα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ:

• ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Η ΕΠ. ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥΣ

• ΟΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΣ ΑΠΑΝΤΑΝΕ ΜΕ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΑΠΕΙΛΕΣ

Η μάχη στα Λιπάσματα πήρε από την Παρασκευή 5 του Νοέμβρη μια νέα τροπή. Εκείνη την ημέρα πραγματοποιήθηκε η προγραμματισμένη Γεν. Συνέλευση του Σωματείου που τον τελευταίο καιρό είχε πάρει τη μορφή συγκεντρώσεων "στο πόδι" στην πύλη του εργοστάσιου που τις συγκαλούσε και τις διεκπεραίωσε στα γρήγορα η κλίκα Τσιρμούλα.

Φαινόταν ότι και αυτή η Γεν. Συνέλευση θα εξελισσόταν με τον ίδιο τρόπο: Ο Τσιρμούλας θα υποσχόταν τις συνηθισμένες δήθεν αποκαταστάσεις για μερικούς, θα μιλούσε για την περίφημη τροπολογία που ετοιμάζεται στο Υπουργικό Συμβούλιο και που ποτέ δεν υπογράφεται και θα καλούσε σε μια νέα συγκέντρωση μετά από μια βδομάδα. Από την άλλη η συνδικαλιστική μαχητική αντιπολίτευση θα πρότεινε μια μαχητική μορφή διεκδίκησης που δεν θα γινόταν δεκτή και ο κόσμος θα έφευγε απογοητευμένος για να ξανασυγκεντρωθούν πιο λίγοι την επόμενη φορά.

Όμως αυτή τη φορά τα πράγματα είχαν προχωρήσει περισσότερο και από τις δύο πλευρές. Η κλίκα Τσιρμούλα είχε προχωρήσει στην προδοσία και η μαχητική αντιπολίτευση είχε προχωρήσει προς την ρήξη με αυτή την κλίκα. Κατ' αρχήν ο Τσιρμούλας πιστεύοντας ότι το εργοστασιακό συνδικάτο είχε ολότελα διαλυθεί και απογοητευτεί, έκρινε σκόπιμο να του δώσει τη χαριστική βολή και δήλωσε ότι όλοι έπρεπε να αποδεχτούν την πραγματικότητα ότι από δω και μπρος όλοι είναι άνεργοι και ο καθένας έπρεπε να ψάξει για δουλειά και να περιμένει τις νομικές βασικά δραστηριότητες του Σωματείου. Αυτό ήταν ένα άλμα που έριξε τις αυταπάτες της πλειοψηφίας σχετικά με την κλίκα Τσιρμούλα και έδωσε την ευκαιρία στους μαχητικούς εργάτες να προχωρήσουν σε ένα κάλεσμα για πορεία αγώνα δίχως αυτόν. Ο εργάτης Ηλίας Ματέρης πήρε την πρωτοβουλία, απευθύνθηκε στους εργαζόμενους αμέσως μετά το τέλος της Συνέλευσης και τους κάλεσε να συνεχίσουν σε νέο δυναμικό αγώνα σε συνεργασία με την Επιτροπή Σωτηρίας γιατί, όπως είπε, αποδείχτηκε ότι η Επιτροπή είχε δίκιο από την αρχή και ότι ο Τσιρμούλας είναι πουλημένος. Εκεί ακριβώς οι εργαζόμενοι καλέστηκαν και από την Επιτροπή Σωτηρίας σε σύσκεψη το απόγευμα της ίδιας μέρας για να αποφασιστεί ο τρόπος με τον οποίο θα συνεχίζονταν ο αγώνας. Το ίδιο απόγευμα πραγματοποιήθηκε η πιο μαζική και πιο αισιόδοξη σύσκεψη της Επιτροπής Σωτηρίας και των πιο αγωνιστικών στοιχείων ανάμεσα στους εργαζόμενους.

Αυτή η θετική εξέλιξη που σημειώθηκε στην "άκρη του γκρεμού" δεν ήταν άσχετη με το θετικό κλίμα που είχε ήδη διαμορφώσει στους πιο ανήσυχους εργάτες η ανοιχτή συγκέντρωση που είχε πραγματοποιήσει δύο μέρες πριν την Τετάρτη στις 3 του Νοέμβρη η Επιτροπή Σωτηρίας στο πολιτιστικό κέντρο του Δήμου Κερατσινίου στην Αμφιάλη. Η συγκέντρωση της Αμφιάλης είχε μια μέτρια μαζικότητα από την άποψη της συμμετοχής των εργαζομένων στα Λιπάσματα, ό-

πως και το προηγούμενο ανοιχτό κάλεσμα της Επιτροπής, όμως αυτή τη φορά ήταν εκεί συνδικαλιστές από τον Πειραιά, οι οποίοι ανεξάρτητα από τις διαφορετικές πολιτικές τους εκτιμήσεις και ιδεολογικές αφετηρίες, έκαναν σαφή δύο πράγματα: Την καταγγελία τους στην κατεδάφιση του εργοστάσιου των Λιπασμάτων και στους κατεδαφιστές και την σαφή υποστήριξη τους στην Επιτροπή Σωτηρίας. Η στάση του Παρασκευόπουλου, προέδρου των εργαζομένων στη ΔΕΗ στο Κερατσίνι, του Πάνου της καπνοβιομηχανίας, του Μπαρμπεράκη των θερμοστατών, του Μωυσιάδη των ηλεκτρολόγων ήταν θερμή και έδωσε πολύ κουράγιο στους εργάτες των Λιπασμάτων.

Το στίγμα της κατάστασης αυτής το έδωσε η τοποθέτηση ενός πολύ μετριοπαθούς στις εκφράσεις του εργάτη των Λιπασμάτων που σηκώθηκε να πει ότι μπορεί να σπάσει ο τηλεοπτικός αποκλεισμός του αγώνα, αρκεί οι εργαζόμενοι να δείρουν τον πουλημένο πρόεδρο του συνδικάτου. Αυτή ήταν μια τοποθέτηση με χιουμοριστικό πνεύμα, αλλά έδειχνε τις διαθέσεις της βάσης του Σωματείου απέναντι στην πουλημένη ηγεσία του.

Την άλλη μέρα Πέμπτη 4 Νοέμβρη ο TV Μάτζικ του Πειραιά, που βιντεοσκόπησε τη συγκέντρωση, κάλεσε στη σημαντικής ακροαματικότητας μεσημεριανή εκπομπή του να μιλήσουν οι παρευρισκόμενοι σ' αυτή τη συγκέντρωση Πάνου, Βερβεράκης και Μ. Γκιούσος, εργάτης των Λιπασμάτων.

Την επόμενη μέρα στη Συνέλευση ήταν ο Γκιούσος που πήρε το μικρόφωνο και ήταν ο πρώτος που τόσο ομιά και τολμηρά καταδίκασε την ως τώρα ξεπουληματική και αδιέξοδη τακτική του Τσιρμούλα. Ο συναγωνιστής **έβαλε αποφασιστικά το ζήτημα της διαφύλαξης του λιπάσματος που βρίσκεται αποθηκωμένο στο εργοστάσιο** και τόνισε ότι ο Τσιρμούλας έχει προδώσει τον αγώνα των εργαζομένων και **πρέπει να παραιμιστεί για να αναλάβει νέα ηγεσία του αγώνα**. Πρότεινε ότι ο μόνος δρόμος για να συνεχιστεί ο αγώνας και να έχει αποτελέσματα είναι **να συσπειρωθούν οι εργαζόμενοι στην Επιτροπή Σωτηρίας**. Η παρέμβαση αυτού του εργάτη έδωσε ώθηση για να σχηματισθεί πιο συγκεκριμένα μια νέα κατάσταση απέναντι στον Τσιρμούλα.

Πράγματι στην απογευματινή σύσκεψη της 5 του Νοέμβρη και σε μια αμέσως επόμενη την Τρίτη 9 του Νοέμβρη οι συγκεντρωμένοι αποφάσισαν να προχωρήσουν σε αποκλεισμό της πύλης του εργοστασίου την Πέμπτη 11 του Νοέμβρη και να αμφισβητήσουν έτσι το δικαίωμα της ΑΤΕ να πουλήσει το λίπασμα που βρίσκεται στις αποθήκες του εργοστάσιου και να προχωρήσει στη διάλυση και το γκρέμισμά του, και μάλιστα δίχως να υπάρξει οποιαδήποτε αποκατάσταση των εργαζομένων.

Αυτή την απόφαση τη διατύπωσαν σε μια προκήρυξη η οποία περιείχε την ακόμα πιο σημαντική δήλωση ότι δεν αναγνωρίζουν πια τη σημερινή ηγετική ομάδα του Τσιρμούλα σαν συνδικαλιστικό εκφραστή των εργαζο-

μένων. Την προκήρυξη υπέγραψαν οι Αγωνιζόμενοι εργάτες των Λιπασμάτων και η Επιτροπή Σωτηρίας.

Η αληθινή πρακτική δύναμη αυτής της προσπάθειας θα εκδηλωνόταν την επομένη μέρα Πέμπτη όπου είχε προγραμματιστεί η συγκέντρωση - συνέλευση του Σωματείου.

Πριν αρχίσει η συνέλευση οι εργαζόμενοι και τα μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας που δεν δούλευαν στο εργοστάσιο μοίρασαν την προκήρυξη και λίγο μετά ανακοίνωσαν κατ'άληψη της πύλης για 4 ώρες και απέκλεισαν κάθε φορτηγό που διακινούσε λίπασμα. Οι εργαζόμενοι υποστήριξαν αμέσως αυτή την κίνηση και ένας σημαντικός αριθμός τους συμμετείχε σ' αυτή (πάνω από 40 άτομα). Η κίνηση αυτή έκφραζε μια μεγάλη ελπίδα.

Η ηγεσία του Σωματείου από την οποία έλειπε ο Τσιρμούλας (είπε για προσωπικούς λόγους), αμήχανη και θορυβημένη κάλεσε σε συγκέντρωση επίσης στην πύλη. Οι εργάτες συμμετείχαν σ' αυτήν αλλά σε ενοχία και όχι σε σύγκρουση με την τον αποκλεισμό της πύλης. Δεν είναι τυχαίο που τα μέλη της νέας πρωτοβουλίας μίλησαν σ' αυτή τη συγκέντρωση με σθένος και κάλεσαν σ' αυτόν τον αγώνα. Το κυριότερο είναι ότι μίλησε και η Επιτροπή Σωτηρίας με τον σ. Γ. Νικολόπουλο που η κλίκα εδώ και ένα μήνα της είχε αφαιρέσει το λόγο, ο οποίος κατήγγειλε την ηγεσία του σωματείου και κάλεσε τους εργαζόμενους να πλαισιώσουν τη νέα πρωτοβουλία. Η κλίκα Τσιρμούλα δεν κατάφερε να απαντήσει. Ίσα που ψέλισε ότι δεν θα αφήσει ούτε έναν κόκκο λίπασμα να βγει από το εργοστάσιο, ενώ ήδη είχε αφήσει 50 φορτηγά να βγουν. Όταν αυτό της το υπενθύμισε ο εκπρόσωπος της Επιτροπής Σωτηρίας όλοι οι συγκεντρωμένοι κάγχασαν.

Η κατάληψη της πύλης τελείωσε όπως είχε ανακοινωθεί στις μία το μεσημέρι και ανακοινώθηκε ραντεβού με τον ίδιο στόχο την άλλη μέρα Παρασκευή 12 του Νοέμβρη το πρωί.

Την άλλη μέρα μαζεύτηκαν περίπου 20 εργαζόμενοι συν τα μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας και εργαζόμενους από τον ΕΡΓΑΣ της Ζώνης και σταμάτησαν τα φορτηγά που ήρθαν από πολύ πρωί να φορτώσουν.

Η ΑΤΕ κατάλαβε ότι τα πράγματα σοβάρευαν. Σύντομα ήρθε στην πύλη ο εκκαθαριστής που ζήτησε αιτήματα. Ήδη οι Αγωνιζόμενοι εργάτες και η Επιτροπή Σωτηρίας είχαν ζυμώσει και προσδιορίσει σαν άμεσο αίτημα του αποκλεισμού να δοθούν 6 μήνες μισθοί και τα αντίστοιχα δώρα, επιδόματα κλπ γιατί η ΑΤΕ δεν τήρησε τη συμβατική υποχρέωση που είχε να απασχολήσει για 6 ακόμα μήνες τους εργαζόμενους αφού ο ΟΑΕΔ την επιδοτούσε και γι' αυτό επί δύο χρόνια. Η κατάληψη συνεχίστηκε αποφασιστικά ενώ η ΑΤΕ έκανε έναν νέο ελιγμό χρησιμοποιώντας κάποιους ως χθες συμμάχους μας για να μας παραπλανήσουν. Πραγματικά από τη μέρα των απολύσεων έγινε μια σημαντική αλλαγή στους εσωτερικούς συσχετισμούς μέσα στον αγώνα. Η διεύθυνση που ήταν ως τότε υπέρ της λειτουργίας του εργο-

στασίου μαζί μας ενάντια στον Τσιρμούλα και τον Λαλιώτη, δηλαδή όσο παλευτόταν η λειτουργία του εργοστασίου, μόλις αυτό έκλεισε, δηλαδή μόλις η Αγροτική Τράπεζα υπέκυψε, υπέκυψε και αυτή και λειτούργησε σε ενιαίο μέτωπο με τους κατεδαφιστές και τον Τσιρμούλα. Αυτό αποδείχτηκε στη διάρκεια του αποκλεισμού όπου αυτή η τάση προσπάθησε να μας πείσει να ανοίξουμε την πύλη για ένα μέρος του λιπάσματος, το οποίο ανήκε τάχα σε τρίτους που το φύλαγαν αλλά στις αποθήκες του εργοστασίου και όχι στην ΑΤΕ. Η Επιτροπή Σωτηρίας ζήτησε περισσότερες εγγυήσεις και χρόνο να εξετάσει το θέμα, αλλά δήλωσε ότι έτσι κι αλλιώς ως τη Δευτέρα θα συνέχιζε τον αποκλεισμό σε όλο το Λίπασμα.

Σε λίγο φάνηκε ο ρόλος ολονών. Ο εκκαθαριστής κάλεσε την αστυνομία και δήλωσε ότι έχει προσφύγει με μήνυση στον εισαγγελέα εναντίον μας. Ύστερα εμφανίστηκε ο αστυνομικός διευθυντής της Δραπετσώνας που άρχισε να απειλεί τους εργάτες ότι είναι υποχρεωμένος να τους συλλάβει αν δεν έφευγαν. Ο εκκαθαριστής, η παλιά διεύθυνση και ο δικηγόρος τους, ήταν εκεί στην πύλη και πίεζαν όλοι μαζί. Στο τέλος το βασικό τους επιχείρημα, αυτών που ως χθες κατήγγειλαν τον Τσιρμούλα, ήταν ότι τον αποκλεισμό δεν τον έκανε το Σωματείο. Πραγματικά αρωγός τους ήταν ο Τσιρμούλας που μέσω του ελεεινού ανθρώπου του, του Εξωμερίτη, δήλωνε στον εκκαθαριστή πως το Σωματείο δεν είχε καμιά σχέση και δεν καλύπτει τον αποκλεισμό της πύλης. Πραγματικά αυτή η βρωμερή κλίκα έδειχνε όλο τον αντερρατικό της χαρακτήρα παρατασσόμενη με την αστυνομία την κρίσιμη στιγμή. Αυτή η αστυνομική απειλή εκδηλώθηκε προς το τέλος του αποκλεισμού, γύρω στις μία το μεσημέρι, όταν μειώθηκε ο αριθμός των μελών της περιφρούρησης ακριβώς επειδή φαινόταν ότι τα πράγματα τα συνεχίζονταν όπως και την προηγούμενη μέρα. Έτσι μια ενδεχόμενη σύγκρουση με την αστυνομία θα μας έβρισκε σε συνδικαλιστικά μειονεκτική θέση και σε διπλό χτύπημα απ' έξω και από μέσα. Γιαυτό η περιφρούρηση συμφώνησε να αφήσει τα φορτηγά μετά τις 3 και να προετοιμαστεί για τη συνέχιση της πάλης την επόμενη βδομάδα. Άλλωστε μιλάμε για 70.000 τόνους λίπασμα στις αποθήκες του εργοστασίου αξίας 3,5 δις που θέλουν μήνες για να μεταφερθούν έξω.

Η μάχη είναι μπροστά μας και η έκβαση της είναι ζήτημα οργάνωσης και αποφασιστικότητας των εργαζομένων. Πάντως ήδη υπάρχει μια διπλή συνδικαλιστική και ηθική νίκη. Από τη μια στάθηκε και δυνάμωσε ένας νέος συνδικαλιστικός πόλος εξουσίας που απέσπασε αν όχι ακόμα τη μαζική συμμετοχή, πάντως τη μαζική υποστήριξη των εργαζομένων και από την άλλη, βρέθηκε και μπήκε σε εφαρμογή μια μορφή πάλης και ένα αίτημα που πραγματικά πονάει τους κατεδαφιστές. Το Λίπασμα μέσα το εργοστάσιο είναι ουσιαστικός ζωντανός μάρτυρας της κατεδάφισης και ένα όπλο για την πάλη ενάντια στους κατεδαφιστές.

ΟΜΙΛΙΕΣ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΣΤΙΣ 3 ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΗ ΣΤΗΝ ΑΜΦΙΑΛΗ

Δημοσιεύουμε παρακάτω τοποθετήσεις των ομιλητών στη συγκέντρωση που διοργάνωσε η Επιτροπή Σωτηρίας στο Πολιτιστικό Κέντρο Μελίνα Μερκούρη της Αμφιάλης στις 3 του Νοέμβρη. Μπορεί εδώ σ' αυτές τις τοποθετήσεις να διαπιστώσει κανείς την πολιτική φύση του ενιαίου μετώπου που σχηματίστηκε με ένα μόνο κοινό σύνθημα: την καταδίκη των κατεδαφιστών των Λιπασμάτων. Εδώ φαίνεται πως η πάλη των εργατών για τη διαφύλαξη της βιομηχανίας, σ' ένα μέρος της θα κουβαλάει τις ολέθριες πολιτικές προκαταλήψεις που έχουν σπείρει στο λαό οι ίδιοι οι κατεδαφιστές. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής της κυριαρχίας, αλλά από την άλλη μεριά δείχνει και την αδυναμία τους να πείσουν το λαό για το βάθος της πολιτικής τους.

Ακολουθούν οι τοποθετήσεις τους (μερικές δημοσιεύονται ολόκληρες, και από άλλες μεγάλα χαρακτηριστικά αποσπάσματα):

Ξεκινώντας τη συγκέντρωση ο σ. Γ. Νικολόπουλος επισήμανε ότι αυτή έρχεται σε μια στιγμή όπου οι εργάτες των Λιπασμάτων έχουν αγανακτήσει, ιδιαίτερα τις τελευταίες μέρες, από την τακτική του προέδρου του σωματείου Τσιρμούλα που οδηγεί τον κόσμο στην απογοήτευση και στη διάσπαση με τις συνεχείς υποσχέσεις για δουλειά, "βγάζοντας συνεχώς φασούλια σαν ταχυδακτυλουργός". "Σήμερα μάθαμε και διαπιστώθηκε από δυο - τρεις μεριές ότι έπαιρνε τηλέφωνο ο Τσιρμούλας και μερικοί άλλοι και έταζε θέσεις στον κόσμο για να μην έρθει στη συγκέντρωση". Επισήμανε ότι αν και η συγκέντρωση υστερεί αρκετά από εργάτες των Λιπασμάτων ωστόσο βρίσκονται στην αίθουσα συνδικαλιστές από άλλα εργοστάσια οι οποίοι είναι: ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Ηλεκτρολόγων όλης της χώρας, Ιορδάνης Μωυσιάδης, ο πρόεδρος της Πανελλαδικής Ένωσης Θερμαστών Ξηράς, Κυριάκος Βαρβεράκης, ο πρόεδρος του Σωματείου εργαζομένων στη ΔΕΗ Κερατσινίου, Γιώργος Παρασκευόπουλος, ο γεν. Γραμματέας της Ομοσπονδίας εργαζομένων στις Καπνοβιομηχανίες, Δημήτρης Πάνου, το μέλος του ΔΣ στο Συνδικάτο Μετάλλου Πειραιά, Γιάννης Πολυδεύκης και ο Αντώνης Μήλτσος, επικεφαλής του δημοτικού συνδυασμού στη Δραπετσώνα, "Δημοτική Ενότητα", που υποστήριξε τη λειτουργία του εργοστασίου στην περιοχή στις τελευταίες εκλογές.

Το λόγο πήρε μετά το μέλος της Επιτροπής Σωτηρίας Ηλίας Ματέρης που είπε:

"Συνάδελφοι, χαιρετίζω τη συγκέντρωση και εύχομαι να είναι το πρώτο βήμα για την επίλυση των προβλημάτων που προέκυψαν από το κλείσιμο του εργοστασίου.

Συνάδελφοι, πάνε περίπου 15 μέρες που απολυθήκαμε και ενάμιση μήνας που έχει κλείσει το εργοστάσιο και φως στον ορίζοντα δεν φαίνεται πουθενά. Δηλαδή οι αποκαταστάσεις, οι τροπολογίες, οι μετατάξεις, μέχρι τώρα, δεν έχουν πραγματοποιηθεί. Και στις δυο συγκεντρώσεις που κάναμε στο εργοστάσιο, μετά τις απολύσεις, ο πρόεδρος τα μάσαγε λέγοντας ότι δεν προλάβαμε να πάμε στον υπουργό γιατί ήταν του Αγ. Δημητρίου και την άλλη ότι δεν ήταν ο υπουργός εκεί κτλ.

Εγώ πιστεύω και καταγγέλλω από το βήμα αυτό

εδώ τον πρόεδρο και το ΔΣ του Σωματείου ότι εσκεμμένα δεν πραγματοποιεί δυναμικές κινητοποιήσεις για να αγανακτήσουν οι εργαζόμενοι και να τα παρατήσουν. Εγώ νομίζω, συνάδελφοι, ότι πρέπει από δω και στο εξής να κινηθούμε με την Επιτροπή Σωτηρίας του εργοστασίου που τόσο πολύ μας έχει βοηθήσει στην υπόθεση να μην κλείσει το εργοστάσιο. Αν είχαμε ακούσει και είχαμε αγωνιστεί με την Επιτροπή Σωτηρίας, θα είχαμε κερδίσει πολλά και ίσως να μην έκλεινε το εργοστάσιο. Αλλά δυστυχώς, εμείς, για να μην γίνει διάσπαση στο σωματείο προτιμήσαμε τις προτάσεις του ΔΣ του σωματείου μας με αποτέλεσμα το γενικό ξεπούλημα όλων των εργαζομένων.

Που ακούστηκε, συνάδελφοι, να παίρνει την ευθύνη η κυβέρνηση για το κλείσιμο του εργοστασίου και ειδικά ο υπουργός του ΥΠΕΧΩΔΕ, Λαλιώτης, και να μην κάνει αποκατάσταση στους εργαζόμενους; Ούτε στην Γκάνα δεν συμβαίνουν αυτά συνάδελφοι. Όπως προανέφερα, συνάδελφοι, πρέπει να κινηθούμε με την Επιτροπή Σωτηρίας, με τις δυναμικές κινητοποιήσεις και να παλεύουμε για την λειτουργία του εργοστασίου, εφόσον η κυβέρνηση δεν κάνει καμιά αποκατάσταση στους εργαζόμενους. Οι θέσεις εργασίας εξασφαλίζονται μόνο κατ' αυτό τον τρόπο και όχι με επιδόματα ανεργίας. Πολλοί θα πούνε: "Μα τι λες βρε Ηλία, είναι δυνατόν να λειτουργήσει το εργοστάσιο;"

Εγώ πιστεύω πως ναι. Και πως είχαμε προτείνει και στη Γενική Συνέλευση και υπερψηφίστηκε από το 80% των εργαζομένων. Αλλά με διάφορα μαγειρέματα ο προεδρεύων και το ΔΣ του σωματείου με κάνανε να πάρω την πρόταση μου πίσω. Είχα πει, λοιπόν, ότι σε 3 - 4 μέρες θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε την 4η μονάδα που είναι η καρδιά του εργοστασίου. Και τώρα το ίδιο λέω εκτός αν έχουν κάνει δολιοφθορές, στο διάστημα που λείπουμε εμείς από το εργοστάσιο.

Συνάδελφοι, ξέρετε γιατί έκλεισε το εργοστάσιο; Το εργοστάσιο έκλεισε γιατί η επισκευή που κάναμε στην 4η μονάδα θειϊκού οξέος πέτυχε αύξηση της παραγωγής κατά 25%. Δηλαδή από 500 τόνους θειϊκού οξέυ αυξήθηκε στους 700 τόνους. Και στην παραγωγή ατμού αυξήθηκε 130 τόνους ημερησίως δηλαδή από 600 τόνους σε 730. Αυτό μεταφράζεται σε 36 Mw (μεγαβάτ) σε 24 ώρες. Σε συζήτηση που είχα με διάφορους Μποτσάνογλου και διευθυντές παραγωγής είπαν ότι αυτή η αύξηση της παραγωγής θα δώσει για 300 μόνο ημέρες εργασίας, κέρδη ένα δισεκατομμύριο. Κι αυτό μόνο από την αύξηση της παραγωγής. Όλα αυτά με τον αγώνα που έδωσαν οι συνάδελφοι εργαζόμενοι στη μονάδα και με τις πατέντες που κάνανε.

Να, λοιπόν, συνάδελφοι γιατί έκλεισε το εργοστάσιο. Οι κατεδαφιστές μόλις έμαθαν ότι το εργοστάσιο τον επόμενο χρόνο θα παρουσίαζε μεγάλα κέρδη αποφάσισαν να το κλείσουν στα γρήγορα για να ξεκαθαρίσουν μια και καλή. Γι' αυτό εγώ, συνάδελφοι προτείνω να κινηθούμε με την Επιτροπή Σωτηρίας όπου συμμετέχουν και τη βοηθάνε και άλλοι εργαζόμενοι κι από άλλα εργοστάσια. Που βλέπουν κι αυτοί τον κίνδυνο της ανεργίας να πλησιάζει. Όλοι, λοιπόν, να δώσουμε δυνατό αγώνα μέχρι να δικαιωθούμε. Ευχαριστώ πολύ".

Γ. Παρασκευόπουλος (Πρόεδρος ΔΕΗ Κερα-

τσινίου): "Γειά σας. Θα ήθελα να χαιρετίσω όλους τους φίλους. Εμάς που πιστεύουμε ότι η βιομηχανία στον Πειραιά δεν έχει πεθάνει, ότι το ζήτημα παλεύεται, ότι είναι η δεκαετία της θύελλας αλλά πιστεύουμε ότι θα αντιστρέψουμε την κατάσταση. Έρθα εδώ για να σας μεταφέρω ότι το σωματείο μας ομόφωνα αποφάσισε πως συμπαραστεκόμαστε στην Επιτροπή Σωτηρίας και μάλιστα πρέπει να διευρύνουμε τον ορίζοντα μαζί με άλλα εργοστάσια και με τη Ζώνη και να κάνουμε ένα πατριωτικό μέτωπο. Έτσι θα μπορούσα να το ονομάσω με μια γρήγορη λέξη, ένα πατριωτικό μέτωπο. Γιατί αυτός που δεν σέβεται την εργασία και για ένα παρκάκι ή για λίγα λουλούδια ή για ένα συντριβάνι πετάει στο δρόμο χιλιάδες ανθρώπους δημιουργεί τεράστια προβλήματα και οικογενειακές τραγωδίες. Όλα θα μπορούσαν να γίνουν αλλά με μέτρο. Δεν έχω πειστεί σαν εργαζόμενος και σαν συνδικαλιστής ότι είμαστε τόσο πλούσια χώρα που μπορούμε να μεταφέρουμε εργοστάσια, ολόκληρες βιομηχανικές μονάδες σε άλλους χώρους από τη μια νύχτα στην άλλη. Πιστεύω ότι αυτά τα πράγματα χρειάζονται μια μελέτη, μια σειρά πράγματα που δεν βλέπω να γίνεται στην Ελλάδα και δεν νομίζω ότι υπάρχουν οι προϋποθέσεις, ούτε από τους δήμους, ούτε από τις κυβερνήσεις που έχουν περάσει όλα αυτά τα χρόνια. Αλλά αντίθετα κινούνται σε ένα λαϊκισμό είτε λέγονται βουλευτές, δήμαρχοι για το κλείσιμο των εργοστασίων και οτιδήποτε άλλο μπορείς να σκεφτείς. Θα ήθελα να σας δώσω ένα παράδειγμα. Το 1981 ήμουν μάρτυρας σε δικαστήριο στον Πειραιά δυο βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, της Μελ. Μερκούρη και του Π. Κρητικού(σήμερα αντιπρόεδρος της Βουλής) να κατηγορήσουν το εργοστάσιο της ΔΕΗ ότι πρέπει να κλείσει γιατί μολύνει. Το 1983, ο Μπουγάς με τον Νεράντζη της ΝΔ κατηγορούσαν το εργοστάσιο και αντίθετα οι άλλοι δυο το υπερασπιζόνταν. Είπα τότε στον πρόεδρο να τους συλλάβει και μου απάντησε ότι είχαν βουλευτική ασυλία. Καταλαβαίνετε πόσο σοβαρά αντιμετωπίζουν την βιομηχανία και πως σκέφτονται να υφαρπάξουν την ψήφο μας με οποιοδήποτε τρόπο αρκεί να πετύχουν τους στόχους τους.

Εμείς πιστεύω ότι δουλεύουμε. Έχουμε τις πολιτικές μας αντιλήψεις, μπορούμε να τις συζητήσουμε, μπορούμε να μαλώσουμε και να συμφωνήσουμε. Εκείνο το οποίο μας ενώνει είναι η εργασία. Γι' αυτό βρισκόμαστε όλοι εδώ. Πιστεύω ότι και η Επιτροπή το ίδιο κάνει...

Με προβληματίζει η εικόνα ότι εργαζόμενοι από τα Λιπάσματα δεν έχουν έρθει πολλοί και δεν θα ήθελα να αναφερθώ στον συνάδελφο Τσιρμούλα γιατί νομίζω ότι τον ανεβάζουμε παρά πολύ. Απλώς πιστεύω ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν πειστεί ότι αυτό το εργοστάσιο θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν βιομηχανικό πάρκο. Να κρατήσει δηλ. ένα κομμάτι που θα λειτουργούσε με μοντέρνα και σύγχρονη τεχνολογία, ένα κομμάτι απ' αυτό που έκανε μέχρι σήμερα. Δεν λέω ότι όλα αυτά σήμερα θα μπορούσαν να μείνουν, δεν είμαι ο ειδικός, ένα κομμάτι θα μπορούσε να λειτουργήσει. Παράλληλα ένα κομμάτι θα δινόταν στους κατοίκους της γύρω περιοχής και έτσι να συνυπάρξει ένα βιομηχανικό πάρκο στον Πειραιά. Που θα ξε-

κινάει από τον Πειραιά μέχρι το Πέραμα, το οποίο θα λειτουργεί με νέα τεχνολογία χωρίς μόλυνση. Δεν λέμε εργασία για να πεθάνουμε. Θα ήθελα να κλείσω ευχαριστώντας όλους εσάς για την ευαισθησία που δείξατε. Θα είμαστε με την Επιτροπή Σωτηρίας όπου χρειαστεί και πιστεύω να μεγαλώσει το μέτωπο, να πάρει μεγαλύτερες διαστάσεις έξω από πολιτικές σκοπιμότητες και αντιπαραθέσεις”.

Δ. ΠΑΝΟΥ: “Αγαπητοί φίλοι υπάρχει ένα γενικό και ένα ειδικό πρόβλημα. Το γενικό πρόβλημα είναι ότι εδώ και 15 - 20 χρόνια υπάρχει μια γραμμή να διαλυθεί η ελληνική βιομηχανία. Το ειδικό πρόβλημα λέγεται σήμερα Λιπάσματα, αύριο θα λέγεται Μύλοι, μεθαύριο τσιγάρα. Καλό θα είναι όταν καίγεται το σπίτι του γείτονα σου, να φροντίσεις να μην καεί το δικό σου και αν είναι δυνατό να σώσεις και το σπίτι του γείτονα σου. Το μυστικό για την αποβιομηχάνιση της χώρας ξεκίνησε με τα πανωτόκια των τραπεζών. Διαλύθηκε ουσιαστικά όλος ο Πειραιάς, οι βιομηχανίες οι μεγάλες, οι μεσαίες και οι μικρές. Και τώρα εκείνοι που έχουν απομείνει τους ενδιαφέρει περισσότερο να παίζουν στο χρηματιστήριο παρά να βγάλουν παραγωγή. Μέσα σ’ αυτό το κλίμα άρνησης και τα Λιπάσματα είναι μια ψηφίδα σ’ αυτό το ψηφιδωτό της αποβιομηχάνισης. Πρέπει όλοι να σφίξουμε τα χέρια ανεξαρτήτως διαφορών, πολιτικών και άλλων. Και εγώ σφίγγω τα χέρια με την Επιτροπή παρόλο που είμαστε σε διαφορετικές παρατάξεις και πρέπει να βοηθήσουμε όλοι ώστε αυτό το εργοστάσιο που λέγεται Λιπάσματα να παραμείνει. Είναι αμαρτία να κλείσουν τα Λιπάσματα και να έχουμε εισαγόμενα από την Τουρκία. Σαν άτομα και σαν άλλη οργάνωση πάντα αγωνιζόμαστε υπέρ των ελληνικών προϊόντων και υπέρ της ελληνικής παραγωγής...”

Η προπαγάνδα για να κλείσουν οι βιομηχανίες μας είναι μεγάλη. Η γραμμή που έχουν είναι: “κλείστε τα, κλείστε τα, κλείστε τα και να έρχονται εισαγόμενα”. Η δικαιολογία των κρατούντων, και οι κρατούντες είναι σ’ όλα τα κόμματα, αυτό που λένε είναι συνάρτηση με την νέα τάξη πραγμάτων κτλ. ότι δηλ. η Ελλάδα δεν χρειάζεται βιομηχανία, γκαρσόνια και μεταφορές. Λοιπόν, σ’ αυτό το πνεύμα πρέπει να αντισταθούμε. Αντίσταση και εθνική αντίσταση υπάρχει, δεν χρειάζεται ούτε κατευθύνσεις από πάνω, ούτε από δεξιά ούτε από αριστερά...”

Λοιπόν, σ’ αυτή εδώ τη φάση και επειδή και για τις καπνοβιομηχανίες λέγονται πολλά, για τον Παπαστράτο ότι θα μεταφερθεί και παίζονται πολλές τοποθεσίες, για τον Κεράνη το ίδιο επίσης. Αμέσως, αμέσως δηλαδή έχουμε δυο βασικές καπνοβιομηχανίες. Αυτή είναι η γενικότερη γραμμή του αρχικατεδαφιστή. Δεν μπορώ να τον καταλάβω αυτό τον άνθρωπο τι ρόλο παίζει. Πείτε μου, παρακαλώ, σε ποιο λιμάνι της Ευρώπης είτε της Ανατολικής είτε της Δυτικής κλείνουν τις βιομηχανίες και τις διώχνουν. Εγώ έχω φίλους καπεταναίους και συνδικαλιστές και ξέρω ότι τα λιμάνια προσέχουν τις βιομηχανίες, στα λιμάνια φτιάχνονται οι βιομηχανίες. Λοιπόν, εδώ πέρα πάμε αντίθετα από το κοινό ρεύμα που υπάρχει σ’ όλη την Ευρώπη. Και ούτε τώρα εγώ πιστεύω ότι είναι γραμμή της Ευρώπης να κλείσουν οι βιομηχανίες στη χώρα μας. Είναι γραμμή των συγκεκριμένων κατεδαφιστών οι οποίοι είναι υπάλληλοι μεγάλων πολυεθνικών εταιρειών που τους ανεβάζουν και τους κατεβάζουν...”

Σ’ αυτούς τους γραφικούς τύπους πρέπει να πούμε το όχι παλληκαρίσια και λεβέντικα. Και ο καθένας πρέπει να προσέξει. Είναι πολύ εύκολο να μαλώνουμε ή να κοιτάμε τις αντιθέσεις. Σ’ αυτή τη φάση είναι ότι μας ενώνει. Πιστεύω ότι πάρα πολλοί άνθρωποι κι εδώ στον Πειραιά και στην Αθήνα θα ενωθούμε σ’ ένα μέτωπο αντίστασης ενάντια σ’ αυτή τη λαίλαπα των κατεδαφιστών, των πάσης φύσεως κατεδαφιστών και αυτών που φαίνονται σε στυλ Λαλιώτη και αυτών που δεν φαίνονται. Είμαστε στο πλευρό σας και ότι θέλετε στην πρώτη γραμμή. Ευχαριστώ”.

Κ. ΒΑΡΒΕΡΑΚΗΣ: “Πριν αρχίσω να μιλάω παρατήρησα ότι όλοι οι ομιλητές είπαν σχεδόν τα ίδια λες και κάποιος τους είχε καθοδηγήσει. Και να ξέρετε ότι κι εγώ έχω γραμμένα τα ίδια, τα σκέφτηκα και συμβαδίζω με όλους τους ομιλητές. Το θέμα εί-

ναι βαθιά ριζωμένο μέσα μας και η λύση θα έρθει από την αγωνιστικότητα μας.

Φίλες και φίλοι, εργαζόμενοι και άνεργοι της περιοχής καθημερινά βομβαρδιζόμαστε από “αισιόδοξα” μηνύματα για δήθεν ευημερία, ειρήνη, κοινωνική δικαιοσύνη, πρόοδο κτλ. Μας τα σερβίζουν έντεχνα από τα ΜΜΕ κάποιοι δήθεν εθνοσωτήρες μας. Τραπεζίτες, εκδότες, διαπλεκόμενοι, εργολάβοι και οι υποτελείς τους υλοποιώντας οι άπατριες υποχθόνιες αποφάσεις ξένων κέντρων αποφάσεων, κυρίως της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όχι βέβαια αυτής των εργαζομένων όπως θα θέλαμε, αλλά αυτής των μονοπωλίων, των πολυεθνικών και των ντόπιων υποστηρικτών τους οι οποίοι υπό την προστατευτική ομπρέλα του ανεπιθύμητου για τη φιλειρηνική μας χώρα, φιλοπόλεμου Κλίντον, έφεραν την Ελλάδα μας και κυρίως τους εργαζόμενους στο χείλος της καταστροφής, της φτώχειας, της ανεργίας και της ανασφάλειας. Όλα μαζί οδηγούν αναπόφευκτα στην κοινωνική έκρηξη που πλησιάζει.

Δεν έφτανε που ο Πειραιάς έχει ήδη μετατραπεί σε ένα απέραντο νεκροταφείο κλεισμένων βιομηχανιών, βιοτεχνιών και επιχειρήσεων και κολυμπάει στα βαλτόνερα της ανεργίας και της φτώχειας διεκδικώντας πανελλήνιο πρωτάθλημα. Προ ημερών έγινε γνωστό ότι μια κερδοφόρα βιομηχανία, τα Λιπάσματα Δραπετσώνας, έκλεισε οριστικά και όποια άλλα συγκροτήματα λειτουργούσαν πετώντας αδιάστακτα και αδικαιολόγητα πλέον των 400 εργαζομένων στο πεζοδρόμιο της φτώχειας της ανεργίας και της εξαθλίωσης που ξεφτελίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Το Σωματείο των Θερμαστών ήταν και είναι αντίθετο με το κλείσιμο των Λιπασμάτων και χαρακτηρίζει αυτή την απόφαση ως αντεθνική και αντεργατική πράξη και ζητάει τη συνέχιση της λειτουργίας του, την επέκταση του αλλά και τον εκσυγχρονισμό του για να αποφευχθεί η όποια τυχόν ρύπανση του περιβάλλοντος, για το οποίο υπάρχουν χίλιοι τρόποι προστασίας του εκτός από το κλείσιμο του εργοστασίου αξίας δις. δρχ. που δύσκολα επενδύονται σήμερα. Δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία για το οριστικό κλείσιμο του εργοστασίου Λιπασμάτων. Γι’ αυτό και πρέπει η απόφαση αυτή να ανατραπεί διότι τα Λιπάσματα είναι μόνο ένας κρίκος στην αλυσίδα των εργοστασίων που έχει, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, δρομολογηθεί να κλείσουν, όπως Παπαστράτος, Κεράνης, Mobil, και που θ’ αλλάξει προς το χειρότερο τη μορφή του Πειραιά και των γύρω απ’ αυτόν δήμων και δεν θα έχουμε πια μόνο τα παιδιά των φαναριών αλλά οικογένειες των φαναριών εξαιτίας των απάτριδων “εθνοσωτήρων” μας που παίρνουν αποφάσεις και κλείνουν βιομηχανίες, βιοτεχνίες και επιχειρήσεις. Ζημιώνουν τα εθνικά μας προϊόντα πριν αποκαταστήσουν πλήρως και μονίμως τους θιγόμενους εργαζόμενους και πριν αντικαταστήσουν με κάτι άλλο τα εθνικά μας προϊόντα για την εθνική μας ευημερία.

Το Σωματείο μας με τον χαρακτήρα που του αρμόζει διεκδικητικό, φιλεργατικό και επιθετικό στηρίζε, στηρίζει και θα στηρίζει την προσπάθεια της Επιτροπής για την Σωτηρία του εργοστασίου Λιπασμάτων Δραπετσώνας καθώς και οποιαδήποτε προσπάθεια για τη λειτουργία και πρόοδο των ελληνικών βιομηχανιών, βιοτεχνιών και επιχειρήσεων και θα προωθεί την διάθεση των προϊόντων τους. Αυτό επιβάλλεται, είναι για όλους μας εθνική επιταγή για την εθνική μας σωτηρία η οποία δεν μπορεί να στηριχτεί στην κρατική αυθαιρεσία και στη βία της εξουσίας...”

Για την Πανελλαδική Ένωση Θερμαστών Ξηράς και με απόφαση του ΔΣ. Ευχαριστώ που με ακούσατε”.

Στη συνέχεια πήρε τον λόγο από την πλευρά της Επιτροπής Σωτηρίας ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος, από την ομιλία του οποίου δημοσιεύουμε απόσπασμα: “Όταν ένα εργοστάσιο γκρεμίζεται χρειάζεται να γκρεμίζονται μαζί και ψυχές. Είναι αδύνατο να περάσει μια παράλογη, άδικη, σκανδαλώδης πολιτική απόφαση να κλείσει ένα εργοστάσιο που ζει 400 ανθρώπους, 400 οικογένειες που παράγει και έχει ένα περιθώριο κέρδους. Που έχει την δυνατότητα να προμηθεύει στην ελληνική αγορά το

15 - 20% του λιπάσματος, δηλ. μια βαριά βιομηχανία χωρίς να έχει προετοιμαστεί το έδαφος, χωρίς άνθρωποι να έχουν προετοιμάσει το έδαφος και χωρίς λίγο πολύ οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να έχουν αναγνωρίσει την αναγκαιότητα του εγκλήματος.

Η Επιτροπή Σωτηρίας δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να λέει ότι έρχεται το τέλος εδώ και 5 χρόνια, τα δυο τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα. Μερικοί δεν το πίστευαν ότι αυτό το τέλος θα έρθει. Όμως αυτό το τέλος ήρθε. Αλλά όταν ήρθε δεν είπαν: “Βρε παιδί μου, τι έγκλημα είναι αυτό; Πρέπει να μείνει το εργοστάσιο”.

Ήταν έτοιμοι να αποδεχτούν ότι αυτό είναι κάτι φυσικό. Το έλεγε η κυβέρνηση, το έλεγε ο κόσμος. Στην ουσία κανένας δεν ήθελε στ’ αλήθεια να κλείσει το εργοστάσιο, παρά ελάχιστοι που τους ονόμασαν οι προηγούμενοι ομιλητές, κατεδαφιστές. Πολιτικές φράσεις, τμήματα πολιτικών μέσα σε κάθε κόμμα, αυτοί είναι που έχουν μια οριστική αντίληψη για το ξήλωμα της βιομηχανίας. Θέλουν να ξεμπερδέουν με τη βιομηχανία στον Πειραιά αλλά και ευρύτερα με τη βαριά βιομηχανία στην Ελλάδα. Θέλουν να κλείσουν τα Λιπάσματα τάχα γιατί ρυπαίνουν, θέλουν να φύγουν από δω τα καζάνια δήθεν για λόγους ασφαλείας ώστε να μπορέσουν να βάλουν χέρι μετά στη ΔΕΗ, στους Μύλους και τη Ζώνη. Είναι ένα σχέδιο, είναι μια άποψη ανθρώπων, πολιτικών τάσεων και ρευμάτων που, εδώ θα διαφωνήσουμε με τους φίλους μας με τους οποίους συμφωνούμε στο βασικό ζήτημα ότι πρέπει να ζήσει το εργοστάσιο, δεν είναι φιλο-ευρωπαϊκές δυνάμεις. Το εργοστάσιο το κλείνουν αντιευρωπαϊκές πολιτικές τάσεις. Δυστυχώς, και εδώ είναι το μεγάλο έγκλημα, δεν είναι αυτοί που ανοιχτά περιφρονούν και μισούν τους εργάτες που κλείνουν τα εργοστάσια. Είναι αυτοί που μιλάνε στο όνομα των εργατών, είναι αυτοί που προετοιμάσει το έδαφος που σας ανέφερα για να κλείσουν τώρα τα Λιπάσματα με το σύνθημα: “Λιπάσματα - ΔΕΗ μας παίρνουν τη ζωή”. Κι αυτό δεν είναι σύνθημα της Ευρώπης. Το λένε συνήθως αυτοί που μισούν θανάσιμα την Ευρώπη. Αυτοί το εισήγαγαν, το λανσάραν πρώτοι στην περιοχή του Πειραιά και αυτό το σύνθημα σημαίνει από κάθε άποψη ότι πρέπει να μισηθεί η βιομηχανία. Αλλά η βιομηχανία ήταν η ζωή του Πειραιά. Δεν ζούσε από τα γραφεία, δεν ζούσε από τα καταστήματα γενικά ο Πειραιάς. Ζούσε από τη βιομηχανία του και από το λιμάνι του. Και το λιμάνι είχε δυο πλευρές: την εμπορική και την επιβατική, και η εμπορική είναι δεμένη με τη βιομηχανία. Άρα, λοιπόν, κόψανε ένα πόδι στο λιμάνι όταν άρχισαν να κλείνουν στην Πειραιώς τα εργοστάσια με το λεγόμενο ρυθμιστικό της Αθήνας. Τα ξεπαστρεύουν ένα-ένα γενικά και εδώ και στο Ρουφ και γεμίζουν το κενό με κινηματογράφους, εκθέσεις αυτοκινήτων και εμπόριο. Πουλάμε και αγοράζουμε. Πως θα πουλάμε και πως θα αγοράζουμε όμως, αν δεν παράγουμε; Ποιος θα πουλάει και ποιος θα αγοράζει τέλος πάντων σ’ αυτή την πόλη; Αυτοί που παίζουν με το παγκόσμιο εμπόριο, με τα οικόπεδα, με τον τουρισμό, με τα όπλα, οι πολιτικοί γραφειοκράτες, αυτοί που παίζουν με τις μίζες, αυτοί θα αγοράζουν και κάποιοι άλλοι θα πουλάνε σ’ αυτούς. Αλλά κάποιος πρέπει να παράγει. Χτυπάνε τη βάση της ελληνικής κοινωνίας και φτιάχνουν έναν ολόκληρο κόσμο, δηλαδή όχι απλά μια χώρα εξαρτημένη, αλλά και ένα λαό στον παρασιτισμό. Λαό του τουρισμού, των δυο-τριών μηνών δουλειάς, της καφετέριας, του μικρομάγαζου, του ανοίγω-κλείνω. Χάνει το βάρος της η χώρα. Γι’ αυτό σωστά έγινε λόγος για πατριωτικό μέτωπο.

Αυτό είναι το ζήτημα που μας συγκίνησε εμάς με τα Λιπάσματα κι είπαμε ότι αυτό το εργοστάσιο πρέπει να μείνει, είναι έγκλημα να κλείσει. Αλλά το έγκλημα έγινε με την προετοιμασία της κοινής γνώμης στη Δραπετσώνα, η οποία τώρα θα αρχίσει να βλέπει, ο μαγαζάτορας, ο καθένας, ότι μειώνονται τα εισοδήματα. Όταν θ’ αρχίσουν να μειώνονται αυτά τότε θ’ αρχίσει η κρίση, ο παρασιτισμός. Τα παράπλευρα επαγγέλματα δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς την καρδιά, τον άξονα που είναι οι 400 οικογένειες των παραγωγών λιπάσματος σ’ αυτή την πόλη. Το καμάρι αυτής της πόλης, η δύναμη της, η υγεία της, ο παλμός της, η εργατική τάξη και όχι τα παράσιτα”.

Η ΡΩΣΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΜΕΝΙΑ

Στις 27 Οκτώβρη η πολιτική ζωή της Αρμενίας σηματοδεύτηκε από ένα τραγικό γεγονός. Πέντε ένοχοι εισέβησαν στο Κοινοβούλιο της χώρας, σε συνθήκες που προκάλεσαν πολλά ερωτηματικά, και δολοφόνησαν τον πρωθυπουργό Βαζγκιέν Σαρκισιάν, τον πρόεδρο της Βουλής Κάρεν Ντερμιτσιάν καθώς και άλλους έξι βουλευτές.

Με δεδομένο ότι ο πρωθυπουργός θεωρείται φιλορώσος, και ότι ο Ντερμιτσιάν είχε διατελέσει για πολλά χρόνια πρόεδρος του "κομμουνιστικού" κόμματος, πολλοί ήταν αυτοί που έσπευσαν να προσάψουν στη Δύση την κατηγορία του ηθικού αυτουργού. Όταν μάλιστα την προηγούμενη μέρα της δολοφονίας, ο αμερικάνος αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών Τάλμποτ είχε επισκεφτεί τη χώρα, οι υποψίες έτειναν να γίνουν βεβαιότητα. Για το τι όμως πραγματικά συμβαίνει στην περιοχή και ποιοι λόγοι οδήγησαν σ' αυτή την εξέλιξη, διαφωτιστική είναι η πολιτική ανάλυση της Σόφι Σιχάμπ σε άρθρο στην εφημερίδα *Μοντ* (31/10/99). Σε αυτό το άρθρο της η Σ. Σιχάμπ αναφέρει: "Αν το σοκ που υπέστη η Αρμενία φαίνεται ότι έριξε στη σιωπή την πολιτική της τάξη που είναι παραδοσιακή φιλορώσικη, οι γλώσσες λύνονται, αντίθετα, στον απελευθερωμένο γείτονα της, τη Γεωργία όπου στις 31/10 γίνονται βουλευτικές εκλογές που χαρακτηρίζονται κρίσιμες απ' τους οπαδούς του φιλοδυτικού προέδρου Έντουαρντ Σεβαρντνάντζε. Οι τελευταίοι φοβούνται πραγματικά, ότι θα είναι κι αυτοί θύματα με τη σειρά τους αυτού που αποκαλούν η "εκδίκηση της Ρωσίας".

Ο Κάχα Τσιταγιά, πρόεδρος της κοινοβουλευτικής επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Γεωργίας και υποψήφιος του κυβερνώντος κόμματος, είπε πως ο αρμένιος πρωθυπουργός Σαρκισιάν δολοφονήθηκε τη στιγμή "που άρχισε να γίνεται ανεξάρτητος διαμορφώνοντας μαζί με τη Γεωργία μια τοπική πολιτική που ήθελε πραγματική επαφή με το αμερικάνικο Πεντάγωνο". Ο πρόεδρος της επιτροπής για την Περιφερειακή Συνεργασία, Μαμούκα Αρεσίβζε, δήλωσε: "Ήξερα ότι ο Σερζ Σαρκισιάν (σ.σ. ο αρμένιος υπουργός Ασφάλειας) έπρεπε να κανονίσει τους λογαριασμούς του με τον

πρωθυπουργό, που του πήρε εδρά και λίγους μήνες, τον έλεγχο των πετρελαίων. Όμως χωρίς εξωτερική υποστήριξη δεν θα μπορούσε να κανονίσει τους λογαριασμούς του μ' αυτόν τον τρόπο". Ο Αρεσίβζε είπε ακόμα ότι ο δολοφονημένος πρωθυπουργός, που είχε σημειώσει σημαντική πολιτική άνοδο και έλεγχε το στρατό, ο πιο ισχυρός άντρας της χώρας, μπόρεσε να δημιουργήσει μια σταθερή πολιτική βάση κάνοντας συμμαχία με τον Κάρεν Ντερμιτσιάν, το παλιό κομμουνιστικό αφεντικό, και προετοιμάζοντας μια "τριανδρία" που θα ίδρυε μαζί με τον πρόεδρο της Γεωργίας, Έντουαρντ Σεβαρντνάντζε, και τον πρόεδρο του Αζερμπαϊτζάν, Γκαιντάρ Αλίεφ. Αυτή η άνοδος επίσης επέτρεψε στον Βαζγκιέν Σαρκισιάν να εγκαινιάσει μια πολιτική προσέγγισης με την Τουρκία και το Αζερμπαϊτζάν, τους προαιώνιους εχθρούς (σ.σ. της Αρμενίας και της Ρωσίας).

Εν τω μεταξύ οι αμερικάνοι εκπόνησαν ένα σχέδιο επίλυσης της κρίσης στο Ναγκόρνο Καραμπάχ που θα το παρουσίαζαν στη σύνοδο της ΟΑΣΕ το Νοέμβρη, και με το οποίο συμφωνούσε ο αρμένιος πρωθυπουργός. Την ίδια στιγμή εκπρόσωποι της εταιρείας BP Αμογο δήλωναν πως δεν υπήρχε πρόβλημα για να περάσει ο αγωγός που θα κατασκευαστεί από την Τουρκία, κι ως είναι πιο φθηνός ο ρώσικος "δρόμος". Έτσι η σφαγή στη Βουλή των Αρμενίων, σύμφωνα με τη Σιχάμπ, εκτός από την αναχαίτιση μιας ανεξάρτητης κρατικής πολιτικής, θα οδηγήσει σε αποτυχία το αμερικάνικο σχέδιο επίλυσης της κρίσης. Ο αρμένιος στρατός θα συνεχίσει την κατοχή στο Ναγκόρνο Καραμπάχ και, στην περίπτωση που ο αγωγός θα καταλήγει στην Τουρκία, η Ρωσία θα μπορεί ευκολότερα να ελέγχει το τμήμα του αγωγού που περνά δίπλα από το κατεχόμενο Καραμπάχ. Άλλωστε

ο Σαρκισιάν, όπως προαναφέρθηκε διατηρούσε τον έλεγχο των πετρελαϊκών πωλήσεων.

Στην Ελλάδα, επίσης, "πήραν μυρωδιά" για την ανάμιξη της Ρωσίας στην αιματοχυσία. Ο Φ. Γ. Χοΐδας σε άρθρο του στην *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία* (7/11/99) γράφει: "Ακόμη και στην Αρμενία η πολιτική ηγεσία -αυτή που αποκεφαλίστηκε προ ημερών με κινηματογραφικό τρόπο (και ρώσικο δάκτυλο;) -είναι αμερικανόφιλη".

Ο επόμενος στόχος των Ρώσων, ίσως είναι ο πρόεδρος της Γεωργίας Σεβαρντνάντζε ο οποίος δέχθηκε επανειλημμένα δολοφονικές απόπειρες, από τη στιγμή που άλλαξε πορεία και χάραξε μια αντιρώσικη πολιτική. Η Ρωσία θέλει να φέρει στην εξουσία τον Ασλάν Αμπασιτζε, που κυβερνά την ε-

παρχία της Ατζαρίας, και ο οποίος ηττήθηκε στις πρόσφατες εκλογές. Όμως η δολοφονία ενός πολιτικού δεν είναι ο μοναδικός τρόπος για να επέμβει κανείς στα εσωτερικά ενός κράτους. Ο Ντένις Σάμμοντ, διευθυντής της λονδρέζικης μη κυβερνητικής οργάνωσης "Links" λέει: "Η Ευρώπη έχει άδικο να πιστεύει ότι οι Ρώσοι θα σταματήσουν με το να συντρίψουν χωρίς θόρυβο τους Τσετσένους. Η επέκταση του πολέμου στη Γεωργία είναι αναπόφευκτη. Δεν είναι παρά ζήτημα χρόνου... Το πρόβλημα με τις θεωρίες της συνωμοσίας στην περιοχή είναι ότι τις περισσότερες φορές είναι αληθινές". Είναι γεγονός πως ο μοναδικός δρόμος που οδηγεί τους Τσετσένους πρόσφυγες στη Γεωργία βομβαρδίζεται ανελλιώς από τους Ρώσους οι ο-

ποίοι θέλουν να εγκατασταθούν στα σύνορα Τσετσενίας-Γεωργίας. Για να αποφύγουν τα δυσάρεστα, οι Γεωργιανοί απαγορεύουν την είσοδο Τσετσένων ανδρών με ηλικίες άνω των 16 και κάτω των 60 ετών, ακόμη και όταν αυτή είναι τραυματίας. Ο επικεφαλής των συνοριακών φρουρών της Γεωργίας, στρατηγός Βαλέρι Τσαϊντζε δήλωσε: "Κινδυνεύουμε να δούμε αυτούς τους κύριους της Μόσχας να βομβαρδίζουν τους πρόσφυγες στο έδαφος μας, χαρακτηρίζοντας τους τρομοκράτες".

Το τραγικό της υπόθεσης έγκειται στο ότι, όσο μεγάλη είναι η αγάπη των λαών του Καυκάσου για ελευθερία, άλλο τόσο μικρή είναι η απόσταση που τους χωρίζει απ' το ρώσικο γίγαντα.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 9

"εθνικο-πατριώτες ηγέτες" Ζαν Μαρί Λεπέν (Γαλλία), Γκέοργκ Χάιντεν (Αυστρία), Πίνο Ράουτι (Ιταλία), Ρίχαρντ Φράϊ (Γερμανία), Τζόνι Τίνταλ Βρετανία, Τζέιμς Γιόρμερ (Σύνδεσμος Χριστιανικής Άμυνας ΗΠΑ, και στον "ανεξάρτητο φιλόσοφο" Ροζέ Γκαροντί, το δε περιεχόμενο του κινείται στα κλασικά πλαίσια του "χώρου": απέναντι στα σκοτεινά σχέδια των "δημιουργών της Νέας σιωνιστικής Τάξης", που απεργάζονται "έναν κόσμο δίχως σύνορα, με ανάμιξη των λαών", Μακασόφ και Ντιουκ διακηρύσσουν ότι "μονάχα οι ενωμένες προσπάθειες των πατριωτών διαφόρων χωρών μπορούν να φράξουν τον δρόμο των οπαδών της παγκόσμιας βιοτεχνολογικής [sic] δικτατορίας" και καλούν "τους κληρονόμους του μεγάλου ευρωπαϊκού πολιτισμού" να "ενώσουν τις δυνάμεις τους μπροστά στην επαπειλούμενη καταστροφή". Στη δημοσιευμένη συνομιλία τους, οι επίδοξοι καθοδηγητές του διεθνούς νεοφασισμού είναι ακόμα γλαφυρότεροι στις διαπιστώσεις και τους αφορισμούς τους.

Θέσαμε υπόψη του κ. Φιλίππο το ερώτημα της στάσης του ΚΚΡΟ απέναντι στις δραστηριότητες και τα αντισημιτικά κηρύγματα του ηγετικού του στε-

λέχους. "Φαινόμενα όπως αυτό του Μακασόφ έχουν δημιουργηθεί από τα ΜΜΕ", μας καθησύχασε. "Ο στρατηγός είναι τίμιος αλλά εξαιρετικά ευερέθιστος, και αποτελεί έναν ιδεώδη στόχο για προβοκάρισμα. Δεν συμφωνούμε με τις εκφράσεις του και του ασκούμε κριτική γι' αυτές. Είμαστε ρητά εναντίον κάθε είδους ρατσισμού, έχουμε υιοθετήσει και σχετική πλατφόρμα εδώ και δυο χρόνια. Από την άλλη, ωστόσο, πρέπει να επισημάνω ότι αυτοί οι πάμπλουτοι "ολιγάρχες", ο Μπερζόφσκι και ο Αμπράμοβιτς, προκαλούν τα συναισθήματα του κόσμου". Επειδή είναι σκοτεινοί μεγαίστρες ή επειδή τυγχάνει να είναι Εβραίοι; Στο πρόσωπο του συνομιλητή μας εμφανίζεται ένα σαρδόνιο χαμόγελο: "Ξέρετε ο κόσμος μιλάει για ρώσικη μαφία, όταν όμως δείτε τα ονόματά τους, δεν θα βρείτε ανάμεσά τους και πολλούς Ρώσους...".

Παρά τις διεθνιστικές του διαβεβαιώσεις, ο Βίκτορ Γιούλκιν του ΚΚΡΠ (Κομμουνιστικού Εργατικού Κόμματος Ρωσίας) θα είναι ακόμη κατηγορηματικότερος. "Ο σιωνισμός είναι ταξικός μας εχθρός σε παγκόσμια κλίμα-

κα", τονίζει, υπενθυμίζοντας μας ότι η σχετική διακήρυξη (που κατατάσσει στο ίδιο επίπεδο του υπ' αριθμόν 1 εχθρού "ιμπεριαλισμό" και "παγκόσμιο σιωνισμό") έχουν συνυπογράψει το 1997 37 αδελφά κόμματα του δικού μας ΚΚΕ συμπεριλαμβανομένου. "Δεν αναφέρομαι στο κράτος του Ισραήλ", διευκρινίζει. "Εννοώ το διεθνές καπιταλιστικό κεφάλαιο, την υπερβολικά μεγάλη συμμετοχή του εβραϊκού πληθυσμού της χώρας μας στη διαδικασία των ιδιωτικοποιήσεων, την υπερεκπροσώπηση τους στο ταρινό πολιτικό σύστημα". Κι αυτός όμως σπεύδει να μας καθησύχασει, με τον τρόπο του, για τις επιπτώσεις μιας τέτοιας ιεράρχησης: "Κάποτε, πριν από το 1993, ο στρατηγός Μακασόφ ήταν μέλος του κόμματός μας. Υποστήριζε, όπως και τώρα την επιβολή πλαφόν στο ποσοστό συμμετοχής των Εβραίων στα κοινά. Του λέγαμε, λοιπόν, να υποστηρίξει τη δική μας αρχή, για σχηματισμό των κρατικών οργάνων σε ταξική βάση, από εργάτες και αγρότες. Αφού στα χωράφια και τα εργοστάσια, τέτοιες διαφοροποιήσεις είναι ανύπαρκτες...".

Η διεύθυνση της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας στο Internet:
<http://users.hellasnet.gr/antinazi>
e-mail: antinazi@hellasnet.gr

